કીસ્સએ-દીલચસ્પ.

ાહજહાં

શાહપરી

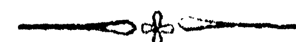
ઔર

રોશન ઝોહલ.

મએ

કીસ્સા કાઝી જોનપુર.

ઉર્દુ ઝબાન ઔર ગુજરાતી હર્ફોમે

છપાવી પ્રસીદ્ધ કરનાર,

બુકસેલર મહાદેવ રામચંદ્ર જાગુષ્ટે.

ત્રણ દરવાજા—અમદાવાદ.

આવૃત્તિ ૩ જી પ્રત ૨૦૦૦

અમદાવાદ.

ખેમાસાને ચકલે ધી "નટવર" પ્રીન્ટીંગ પ્રેસમાં
ભોગીલાલ નારણદાસ બોડીવાળાએ છાપી.

સને ૧૩૩૨ હી૦—ઈ૦ સ૦ ૧૯૧૪.

કીંમત રૂ. ૦-૪-૦.

શાહેજહાં, રૌશન ઝોહલ
ઔર
શાહાપરી.

શુરૂ સાથ નામ અલ્લાહકે બખશીશ
કરનેવાલા મહેરબાન.

અવ્વલ કહું હમદે ખુદા, જીસ્ને સભી ઝાહીર કયા,
અરસો ઝમીંકે ફરશપર, આદમકે તંઇ રૂતબા દીયા.
આદમ સફી અવ્વલનબી, આખીર મોહમ્મદ હેં સભી,
ભેજે દરૂદાં ઉન ઉપર, મેલ્લાકે હેં ખાસે નબી.
ફીર ચાર ઉનકે યાર હેં; હજરત અબાબ્ર કરો ઉમર,
ઉસમાનો હૈદર હે યકીં, હજરત નબીકે દીલજીગર.
યે હૈ નબીકે અહલે બૈત, ઉનપર દરૂદા ઔર સલામ,
હોવે મદદ મુજ પીરકી, તીસ બઅદફીર બોલું કલામ.
ઉનકે વસીલેસે ખુદા, બખશીશ કરે હર દોજહાં,
માંગો દુઆ શામોસહર? અય તાલેબાં અય આલેમાં.
હમદો મુકરકે બઅદઝાં, નાદીર હીકાયત ફીકાયત ફીર કહું,
મુઝે લીખા તકદીર હક, આગે હકીકત ફીર કહું.
માહે રજબકી ગ્યારવીંકો, મુજ શોક યે ગાલીબ હુવા,
કીસ્સા કરૂં હીંદી ઝબાં, યે શોકે દીલ તાલીબ હુવા.
હે વુતીનામાકી કીતાબ, સબ કોઇ ઉસે હૈ જાનતા,
મૈ નંઇ પડાથા ઉસકે તંઇ, જબતક સો મૈ નાદાનથા.
જબસે પઢહા મૈને ઉસે, તબ યું હુવા દીલપર ખયાલ,
હીંદી મને ઉસકો લીખા, તબ દીલ હુવા મેરા બહાલ.
ઉસમે હીકાયત નાદીર એક, મૈને ઉસે દેખા અજબ,
પેહલી હીકાયત હૈ લીખી, બોલું હકીકતકા સબબ.
ફરસે ઝમીંકે દરમીયાં, એક શેહર હે કોગલ સો નામ,
ઉસકી હકીકત ફીર કહું, સુનીયો તુમ્હે નાદીર કલામ.

બયાન નૌશેરવાં બાદશાહકા.

કોગલ શેહરકા બાદશાહ, નામ ઉસકાથા નૌશેરવાં,
ખુબી મને બા હુસ્નથા, તહકીકથા વો નવજવાં.
નૌશેરવાંકે મુલ્કમેં, ફરઝંદ દીયાથા નેક એક,
ખુબી મને બા હુસ્નથા, તહકીક અજબ હોવે સો દેખ.
ઉસકે હુસ્નકો દેખકર, હરએક લુભાવે જું ભંવર,
જો કોઈ ઉસેથા દેખતા, તબ ગીર પડે ખાકર તંવર.
કોગલ શેહરકે દરમીયાં, સબ ખુબસુરતથે બશર,
ઉસકે હુસનકે રૂબરૂ, નઈ કોઈ એસા નેકતર.
ઐસા નબીકાથા વો વકત, આખીર ઝમાનેકી યે બાત,
નૌશેરવાં આદીલ અમલ, મશહુરથા વોહનેક ઝાત.

બયાન શાહેજહાંકા જો નૌશેરવાંકા લડકાથા.

નૌશેરવાંકે પીસરકા, નામ ઉસ્કા થા શાહેજહાં,
સબ [illegible]કર હોવેં અજબ, શાયદ હુવા પરયું મીયાં.
શાહે જહાંકા ઇશક અબ, અવ્વલ હુવા હૈ યે શુરૂ,
કુછ જાનવર પાલે ઉતે, નૌશેરવાંકે રૂબરૂ.
લાખું કરોડું જાનવર, પાલે ઉતે દીલકી ખુશી,
ખુશ વકતથા યે રાતદીન, ફીરતા શેહર મીયાને નશી.
શાહેજહાંકે વાસ્તે, કંઈ જાનવર પાલે જો થે,
ચીતા હરન મુરગાબયાં, પોપટ કબુતર સુરખતે.
જો થે હઝારાં જાનવર, ઉસ્મેં સો યહ તોતા અજબ;
વોહથા ઝબાંસે બોલતા, ઔર સબકે તંઇ દેતા અદબ.
દરયા જોહફ્ત ઉસ્કા વતન, તોતા અસલમેં બાદશાહ,
થા નામ હીરામન યકીં ઉસકા કહું અબ માજરા.
અપને વતનકો છોડકર, શાહેજહાંસે આ મીલા,
નૌશેરવાં આદીલ અમલ, મેં સીખકર જાઊં ચલા.
આકર ફંસા પીંજરે મને, બારા બરસતક દોસ્તાં,
પુરી હકીકત ફીર સુનો, કરતા હું સબ જો કુછ બયાં.
શાહે જહાં એક બાગમેં, રેહાતા થા દાયમ એકલા,
સબ જાનવરથે બાગમે, દેખે તમાશા એકલા.
સબ જાનવર ચોકી કરે, શાહજહાંકી રોઝસબ,
કુછ સેંકડોંથે જાનવર, હરયકસે હરયકથા અજબ.

શાહેજહાં ખુશ વકતથે, કુછ ફીકર દીલપરથી નઉન,
યક રાતકો જા સેજપર, કી ખવાબગાહે દર ચમન,

બયાન શાહ પરીકા.

યેહ મહલ યાં મોકુફકર, બોલું મેં હાલે શાહપરી,
ઉસકી હકીકત ફીર સુનો, બોલું બયાંને ગોહરી.
રાજા ઈંદરકી ફોજમેં, લાખું હેં પરયાં બેશુમાર,
ઉસમેં વોહ ન દીરઆઠકા, દેખે તમાશા ગુલ્ઝ ઓઝાર.
ઉન આઠપરીયુંકા હુસન, કયું કરૂં તુમસે બયાં?
રાજા ઇંદર કુરબાનથા, એસી વો થી સૈફુલ—લીશાં.
રાજા ઇંદર બસ સાતકા, દેખે તમાશા રોઝ શબ,
હરએક રૂખસત હો ચલે, ખેલે શાકારા વો અજબ.
હકુતે મને યક બારગી, હરએક પાતીથી ખલાસ,
વો આઠવીં જો શાહપરી, નીકલી જો થી હોકર ઉદાસ.
રાજા ઇંદરકી શાહપરી, નીકલી જો થી કરને શીકાર,
દેખા સો જબ શાહેજહાં, તબ યે પરી બોલી પુકાર
યે કૌન સોયા બાગમેં, આપશકે લશકરકો કહા,
તબ જવાબ લશકરને દીયા, ઈસ શહેરકા હે બાદશાહા.
શાહેજહાંકો દેખકર, તબ શાહપરી હો ગઇ ફીદા
દીલમે કહી પસ આપકે, મૈ એકલી જા દીઊં જગા.
લશકરકો બાહીર રખકે વો, આઈ મહલમેં એકલી,
બોલી સુખન મહબુબમન, ખોલો નયન મુજ બેકલી.
હુશયાર હોકર બોલતું, મૈજલકે જીું હો ગઇ કબાબ,
તેરે હુસ્નકે બીકકો, મુજ દેખકર દેના જવાબ.
શાહેજહાં ઉસ વકતમેં, જાગા થકા યક જોશસે,
દેખા પરીકો જબ ખડી, તબ બાત કીતી હોંશસે.
આશાકકા જાનીમ દેખકર, નમકર કીયા શાહકો શલામ
તુમપર સો જી કુરબાન હે, તીસબઅદ ફીર બોલુ કલામ.
શાહેજહાં બોલે સુખન, કયા નામ હે મુજકો કહો?
અપની હકીત કહો મુજે, કીસ જાગ પર તુમ રેહતે હો
તબ જવાબ ઉસને દીયા, હે શાહપરી મેરા ઇસમ,
રાજા ઈંદરકી સભામેં, રેહતી હું મૈં હકકી કસમ.
આશકસે બોલી ફીર પરી, મુજનામ કહો મહબુબ મન

શાહેજહાં સુન શાહપરી, યે રાસ્ત હે મેરાવતન,
મીલ મીલગએ બસ બાગમેં, દોનો અપસમેં એકેલે.
દોનું કરેં નાઝો-નઅમ, કેહવેંકે દીન આએ ભલે
દોનું ઇશકમે આ પડે, નહી કુછ ખબર મા બાપકો,
દોનું હુસ્નકો દેખકર લીપટા, કીએ બસ આપકો.
તબ શાહપરી બોલી સુખન, તુમ ચાહતેહો સોબત અગર
તો તુમ કસમ ખાઓયકીં, પીછે મીલેં બા યક દીગર.
આઓ કસમ બોલી પરી, શાદી કરૂં ના મૈં કભી,
શાદી કહો મૈં ન કરૂં, સોગંદ મુજ રહમાનકી.
ઇસ કસમ પર શાદી કરૂં, તો મેં લી જાઉં જીવકો,
તકદીરપે રખ ઇખત્યાર, તો મેં બીછાઉં નૈનકો.
શાદી અગર તુ ના કરે, તો મે તેરી ખીદમત કરૂં
રાજા ઇંદરકો છોડકર, જી જાન મેં કુરબાન કરૂં,
શાદી અયર તુ ના કરે, મેં તુજ કરૂંગી ચાકરી,
કુરબાં રહું દીલજાનસે, તબ નામ મેરા શાહપરી.
શાદી અગર તું ના કરે, તો મેં તેરા માનુ કહા,
તુ દેસ્ત મેરા હે યકીં, કીસ બાતકા ફીર દુખ રહા.
શાદી અગર તુ ના કરે, મેં ચશમમેં પાલુ તુજે,
સોગંદ હૈ હકકી મુજે, સોગંદ હૈ હકકી મુજે,
શાદી અગર તું ના કરે, તો મેં તુજે જાનું શાહી,
અબ કોલ તુમ મુજસે કરો, સુન બાત મેરી હે યહી.
શાદી અગર તું ના કરે, તો મેં કુંવારી હો મીલું,
જબ તું અગર શાદી કરે, તુજ મારકે ફીર મેં મરૂં.
શાહેજહા સુનયે સુખન, બોલા કે શાદી ના કરૂં,
જબ મૈં અગર શાદી કરૂં, ઉસ વકત જાનાં મેં મરૂં,
શાહેજહાંને શરત સબ, ઇખત્યાર કીતી દર મહલ
તબ શાહપરીને શોકસે, દો હાથ જા ડાલે સો ગલ.
દોનું સો રંગમેં ઘુલગએ, શીરો શકર આમીઝ જું,
તક શાહપરી બોલી સુખન, મે તુજ ઉપર કુરબાન હું.
દોનું, સો દીલમેં ખુશ હુએ, વાહ વાહ અજબ હે યે ઘડી,
બુજો અઝીઝાં દોસ્તાં, યે બાત હે સબસે બડી.
શાહે જહાં કેહને લગા, ફીર કબ મીલેંગેં ઇસ મકાં?

ફીર આઠ દીન ગુઝરે પીછે, તુમે ખુશ કરૂંગી અય જવાં.
હફતે મને એક બારગી, તુમ હુમ મીલેંગે દીલઝીગર,
રાજા ઇંદરકે કેહસે, નઇ આ શકું જાની જીગર.
હફતે મને એક રાતકો, આયા સો મીલ જાયા કરે,
શાહેજહાંકે બાગમેં, તશરીફ વો લાયા કરે.
દોનું રહે હીલ મીલ યકીં, કેહનેમેં નઈ આવે બયાં,
ફીર આઠ દીન ગુઝરે પીછે, હર રોઝ આતીથી વહાં.
યેહ મહલ યહાં મોકુફકર, સારી હકીકત ફીર કહું.
શાહેજહાં કહેને લગા, મઅશુક મેં કયું કર રહું!
ઉસ શાહપરીને નઝરકા, ઐસા ઉસે જાદુ કીયા,
સબ જાનવરકો છોડકર, ઉસકા દીવાના હો ગયા.
ઉસ શાહપરીકે નઝરકા. ઉસકો લગા કારી યે તીર;
ઉસ શાહપરીકે ઇશકમેં, બેઠા સો વો હોકર ફકીર.
સાહેજહાંને ફીકર કી; કોઇ કહે ખબર બાબાકો જા,
સબ જાનવરકો છોડદે, તબ રહે મેરી શરમો-હયા.

બયાન રૂખસત કરના શાહકા તોતેકો.

શાહેજહાં ઉસવકતમેં, તોતેકે તંઈ યું કર કહા;
જાઓ વતન અપને જો ઘર, અબ તુમકો હૈ કસમેં ખુદા;
તોતા રઝા લેકર ચલા, તબ દીલમને કી ફીકર ઉન;
શાહે જહાં ઔર શાહપરી, દેખો સો ક્યા કરતે હૈ છન.
બારા બરસ તક છુપ રહા, તોતા વો શાહસે પસ ગેબ;
ખામોસ હો દેખા કરે, તોતા ન બોલે અપને લબ.
છુપકર રહા ગોસેમને, તોતા જો આકીલથા બહોત;
ચંદરોઝ યહાં ગુઝરાન કરં, પીછે ઉડું દરયા જો હફત.
સારી હકીકત દેખકર, તોતા વહાંસે ઉડ ચલા,
આખીર કે તંઈ બુઝે તુમહે, સારી હકીકત માંજરા.
કોગલ શેહરકો છોડકર, મનઝીલ કયા સારી તમામ,
અબ ફીર હકીકત તુમ સુનો, અય દોસ્તાં નાદીર કલામ.
સો કોસતક પહોંચા વો જબ, તોતાસો બર-લોશન પહાડ;
શાહેજહાં કો યાદ કર, તહકીક રોતા ઝાર ઝાર.
થા એક અગર ઝાડ વહાં, તોતા જા બએઠા ઉસપર;
રોના યેહ સારે દેખકર હેરા હુએ હૈ યક દીગર.

શોહરત હુઇ ગહયોં ગલી, રોતા હૈ તોતા ઝાડપર;
હરએક તમાશા દેખુને, આતે અમીરાં ઔર નફર.
થા યક શીકારી શેહરમેં ઉસકો ખબર યે જબ મીલી;
આયા ચલા વો દોડતા, પકડા ઉસે આકર તભી.
તોતેકે તઇ લેકર ચલા, આયા સરે બાઝારમેં;
હરએક કહે દે તું હમેં, હમ જાએં તેરે વારમેં.
તબ વોહ શીકારી ખુશ હુવા, કેહવે ખુદાને દી મુરાદ;
હકને અપસકે ફઝલસે, વહેકીક દી મેરી મુરાદ.
વોહ થા ખુશી કે હાલમેં, તોતેકા દીલ હેરાન થા;
અબ કહાં પડુગા કૈદમેં વોહ ખુશથા યે વેરાન થા.
સારે શેહરકે દરમીંયા, એક ખુબ સોદાગર ઉથા;
તોતેકે ખાતીર વાસતે, દીનરાત વોહ રોતા ન થા.
મૈનાથી ઉસકે ઘર મને, તોતેકી થી ઉસકો તલાશ,
તોતેકી ઉસને પા ખબર, આયા શીકારીકે વો પાસ.
જા કર સોદાગર ઉસ મકાં, તોતેકે તઇં ઉસને લીયા;
તોતેકે મીઠે નામપર, ધન માલ વોહ કુરબાન કીયા.
તબ વોહ શીકારી ખુશ હુવા, ઝરમાલ પાયા બેશુમાર;
વોહ કૈદમેં ફીરકર પડા, તોતા સો રોવે ઝાર ઝર.
સોદાગર યે કહને લગા, તોતે મીયાં કયું તુમ ડરો ?
મૈના હે મેરે ઘર મને, ઉસ સાથ તુમ ખુશીયાં કરો.
દેકર દીલાસા ખુબતર, તોતેકે તંઇ રાજી કીયા,
સોદાગર યું ઉસ વકતમેં, બીબીકે તઇં લેકર દીયા.
તોતેકો લાયા અપને ઘર, ઔર અપની બીબીકો કહા;
ખીદમત તુમ ઇસકી કીજ્યો, સોગંદ હૈ તુમકો ખુદા.
સોદાગરકી અહલને, કહા કે મેં ખીદમત કરૂ
ખાના ઓર પાની રૂબરૂ, ઇશકે સો લા જલદી ધરૂં;
હોવે ખુશીકે હાલમેં, તોતા કરે હરદમ કલામ.
હરરોઝ વકતે ફજરમેં, કરતાથા વો સબકો સલામ.
હર રાતકો સોતા વો જબ, કરતા સોદાગર અરઝ;
એક બાત કહો મહબુબમન? હાંસીલ યેહ હોતી હૈ ગરઝ.
આધી રૈન બાતાં તોતા મહલમેં રોઝ શબ;
બાતા સુને જો કરે કોઇ અગર, હો જાવે સુનકર વો અજબ.

તોતેને સૌદાગરકે તઈં, બહોત કીયાથા શાકરી;
બીબી-મીયાં દીલજાનસે, કરતેથે ઉસકી ચાકરી.

બયાન સૌદાગરકે સફરકો જાનેકા.

યેહ મહલ વહાં મોકુફકર, સારી હકીકત ફીર કહું;
કીસ્સા અજબ હૈ દીલરૂબા, મોતી જવાહીર જ્યું ચુનું;
તોતેકે તંઇ કેહને લગા, સૌદાગર યેહ ઉસ ઘડી;
મૈના સતી તુમ ખુશ રહો, જાઉં તીજારતકો મેરી.
તેયાર હો બેપારકો, જાને લગા સૌદાગર;
સામાન સબ તેયાર કર, ઘોડા તબ લે આયા નફર.
બીબીસે રૂખસતકી રઝા, લેકર કહા મેરી શરમ;
રહે તું ખુશીસે રાતદીન, હરગીઝ નહો કુછ બેશરમ.
તોતેસે રૂખસત માંગને, આયા વહી સૌદાગર;
કહા કે અય મહબુબમન? હોવે હુકમ જાઉં સફર.
તોતેને હકકો લે ઇસમ, કહા કે તુંમ મછયાં કરો;
તુમ દો મહીને કર સફર, ફીર આકકે તુમ ખુશયાં કરો.
હૈ સાઠ બાતાં મુજકતે, હરરોઝ એક બોલાં કરૂં;
સૌદાગર મેરે માંયાં, તુજ હુકમપર સરપર ધરૂં.
સૌદાગર મૈનાકે તઇં. કહા કે બીબી બા ખબર;
ઇસકી નીગેહબાની મને, ના કોઇ તુજબીન દીલ જીગર.
મેરે મેહલકી તું ખબર, તોતે મીયાં લેના ભલા?
સૌદાગર આખીરકે તઇં, મેતનાં મુબન કેહકર ચલા.
તોતા ઓર બીબી મહલમેં, બાતાં કરે હર હર નઇ;
બીબી પુકારે આહ આહ! તોતા કહે દીલ રખ કવી.
એક બાત સુનકર ઇશકકી, હોગઇ અપસ દીલસે ખરાબ;
કોઇ દીલરૂબા મુશકો મીલે, પીઉં પીલાઉં મેં શરાબ.
બીબાંકે તઇં સુજાસો જબ, મેં બી કરૂં કોઇ દોસદાર;
કોઇ મુજ જેસા લાયક મીલે, કરતી યું આપસમેં બીચાર.
એક દીન ગુઝારા ફીકરમેં, વકતે ફજર બેઠી છજે;
ચૌદા બરસકી થી ઊમર, ઉસકી સીફત કયા કહું તુજે.
બીબી ઝરો કેપરસે જબ, દેખે તમાશા ચૌતરફ;
વાહ વાહ અજબ કયા મરદહે? તબ મુંહસે યું બોલી હરફ;
એક મરદ આશક થા વહાં, ગાતા જોયા રસતે મને;

બાહુ વાહુ અજબ કહુતી હે કયા, જબગેસુબન ઉસને સુને.
રહા ખડા ઉસ જાગમેં, દેખી ઉને ઉસકી શકલ;
બાંબાને જબ ઉસકો કહા, તુમ કયું ખડે મેરે મેહલ?
આશક કહા મહુબુબમન, તુમ હુમ બધલાએં દાસતાં;
જબવોહુ સુખન યુંકરકહા, તો કયા કહાઆએ પોસતી?
આશક કહે મહબુબમન, જહાંસા ન મુજ તુમ દીજયે;
મે હું ફીદા દીલજાનસે. કીસકા કહા ન કીજયો.
બીબીબા સુખન કેહુતતીથી સખત, યેહ બાતસુન હોગઈનરમ
દેખો અઝીઝાં ફીકરકર, નહીં ઇશક મેં કુછસી શરમ.
મબશુક આશકકો કહે સબ, જાઓ તુમ લાલન ધરૂં;
મેં આઊંગી કલ રાતકો, યેહુ જીવ મેં કુરબાં કરૂં.
યેહ કોલ સાચા બોલકર, અશક ચલા અપને મકાં;
તોતેને બુજા દીલ મને, બીબાને માંડી હે દુકાન.
યેહ યાદ કર રોએ ઉસે, વોહુ યાદ કર રોવો પસે;
દેખો અઝીઝાં દોસતાં યેહ દુખ કહે જાકર કાસે!
આખરસબર ના હોસકા, આશકકે તઇ અય દોસતા;
યકથી દલાલા શેહુરમેં, આશક ગયા ઉસકે વહાં.
આશક દલાલાસે મીલા, ઝાહેર કીયા અપની ફીકર;
તબ વોહુ દલાલા ઉસવકત, ઉઠી ઓરસી સરપર ચદર.
કહી કે મેં લાઊં બુલા, તબ બુજયો મુજકો ખરી;
કુછ દામ દેકર ફીર કહા, મે તુજ કરૂંગા ચાકરી.
આશક દલાલાકો કહા, તું કર મેરીજા આજઝી;
પાની પીઓઆકર તુમે, હુમ ભર રખેં મટકે ઘડી.
તસલીમ કર કેહુને લગા, તું જા શીતાબી કર.કોઆસ;
મુસ્તાક હું દીદારકા, દીખલા તું મુજ તેરા કરસ.
જબસે દેખાહું મેં, તબસે હુવા કીલ બેકલી;
આવે તો બેહતર ખુબ હેં, તબતો ખીલે દીલકી કલી.
તબ વો દલાલા ફીર કહી, આશીક નકર કુછ તુફીકર;
લાઊ બુલાકરકુ મેં ઉસે, હેં પાસ મેરે કછ મકર.
ફીર ગઈ સો અધી રાતકો, દેખો કરે કયુંકર મીલન;
બેઠી છજે નીચે વો જા, આશીકકે તઇ વાસે જલન.
રોઈ દલાલા મકર કર, બીબી સેજન મુજકો મીલી;

હરફુનસીતી મીલના કરૂં, બીબી સો મેરે સંગ ચલી.
આધી રૈનકે વકત પર, રોઇ હલાલા ઉસ ઘડી;
રોઇ અયસી બે રાગસે, સુનકર રૂજુ હોવે પરી.
બીબી સોજનથી ખાબમેં, જાગી યકાયક હડબડા;
આકેમ બશર તહકીક હે, પુછું કે દુખ તુજ કયા પડા?
બીબી સોજન આવાઝસુન, બેઠી ઝરોકેકો સો બોલ?
મેરે મહલ નીચે સો તું, કીસ વાસતે રોતી હૈ બોલ?
આધી રૈનકે દરમીયાં, કેહુ કોન તેરા મર ગયા.
યા કોઈ ચુરાકર સીમોઝર, તેરા સો કોઇ લેકર ગયા,
યા કોઇ દગા દેતા તુજે, યા કોઇ ગયા તેરા સફર;
યા કોઇ તુજે ભેજા યહાં, યાં રોંએ તું અબ કર મકર.
તબ ઉસ હલાલાને કહા, બેટી તુમનકો નહીં ખબર;
આદમકા એક મહબુબઅબ, મરતા હે તુમ પીછે મગર.
જબસે ઊને દેખા તુજે, તબસે હુવા દીલ બેકલી;
આયેતો બીબી લે ચલું, ઉસ મહલમેં તુજ એકલી.
જબસે ઉનહે દેખા તુજે, તબસે કીયા ખાયા હરામ;
પાની પાયા નઇં તુજ બીના, કર નવાઝીશ બર ગુલામ.
જબસે ઉનહે દેખા તુજે, તબસે ન પીવે વોહ શરાબ;
ઓર આહ આહકે મભરે તુજબીન હૈઅબ ઉસકો અઝાબ.
જબસે ઉનહે દેખા તુજે તબસે દીવાના હો ગયા;
અબતુમ ચલો જલ્દીસતી અય દોસ્ત વકત થોડા રહા.
જબસે ઉન્હે દેખા તુજે રોરોકે વો નાલે ભરે;
તુજ નામસે અબ દરદસે રોરો અજબમેં યો મરે.
જબસે ઉન્હે દેખા તુજે તબસે મરન કર ઇખતયાર;
મેં તુજકો અબ સબ કેહ ચુકી પરઆપદર દીલમે બીચાર
બીબી સુખન કેહને લગી ઇસ વકત કહા હૈ મેં ચલું;
મેરે જીગરકે લાલસે કલ આકે મેં જલદી મીલું.
બીબી હલાલાકો કહી તુ જા સો અબ ઉસકે ઘરૂં
મેં આઊંગી કલ રાતકો તુમશે સો મેં ઝીયાદા મરૂં.
મેરી તરફસે ખુબતર જલ્દી તુજા સમજા ઉસે;
આશકતુર ખબ્બદીલકરી અહવાલ ના કહયો કીસે.
તબ યે હલાલાને કહા મેં આઊં લેને શામકો;

જલ્દીસે જા આશકકે તંઇ, ઉસને કહ્યા પૈગામકો.
મઅશુકકા આશકકે તંઇ, આખીર જવાબ યે લાદીયા;
દેખો દલાલાકા મકર, આશકને તબ પાની પીયા.
ફુલોંકી ખાસી સેજકે, આશક સંવારા ખુબ તર;
અતરે ગુલાબ ઓર મુશ્કકો, હાઝીર કીયા ઉસને મગર.
બેઠા વોહ હોકે મુન્તુઝાર, મઅશુક મેરા આએગા;
અબ ઉસ દલાલાને કહા, કલ વોહ દરસ દીખલાએગા.
તોતેને મેનાકો કહા, અબ કયા કરે ઈસકી દવા?
જોરે યે જબ ઉસકે ઘરૂં, તબ કત્લ કરના હૈ રવા.
બીબીને ઉસકે વકતપર, શીંગાર સબ અપનાં કયા;
લોંડીને તબ હાથમેં, બીમાંકે તઇ બીડા દીયા.
બીબી સોજન મેનાકે તઇ, કેહવે મુજે તુ દેરઝા?
એક રાત સારી ઈસકરેસે, ઉસ નાલકા દેખું મઝા.
મેના કહી સુન બેહયા, કહાં ઇશ્ક કરને જાયગી?
મેરે મીયાંકો મેં કહું, તું બેહાત ખુનકે ખાયગી.
મેરે મીમાંકો મેં કહું, તબ વો કરે તુજકો કતલ;
યા ઝેહરદે મારે તુજે, યા સરમેં મારે એક તબલ.
બીબીસોજન મેના ઉપર, ગુસ્સો હુઇ અય દોસ્તાં;
મેનાકી ગરદન તોડકર, ડાલી ઉને ઉશ વકત વહાં.
મેનાકે તઇ પસ મારકર, તોતેકે પાસ વો જા ખડી;
દેખો અઝીઝાં દોસ્તાં, તોતેને કયાકી દીલબરી!
બીબીને તબ ઊસ વકતપર, તોતેકે તઇં યકીંકર કહા;
બોલો સુખન તોતે મીયાં, અબ તુમકો હૈ કસ્મે ખુદા.
તોતા ચું બીબીકો કહા, જાઓ કરો ખુશહાલ્યાં;
તોતા અગર જો ના કહે, બીબી સો દેતી ગાલ્યાં.
તોતેને બીબીકો કહા, તુએ ઇશ્ક કરના ખુબ હૈ;
અપને મીયાંસે બેહતરી, કયા લઅલસા મેહબુબ હૈ.
ઇનસાસે હૈ આશકી, કયા જાને મેના બેહયા;
બીબીસોજન કરને લગી, તોતો ઉપર અપની મયા.
ખુની નઝર જાતી રહી, બીબીકી તબ અય દોસ્તાં;
યે મહલ યાં મોકુફ કર, ફીર ઇશ્કકા બોલું બયાં.
તોતેસે રૂખસત માંગકર, બીબી સોંજન ફીરકર ચલી,

તો તેને મારી સખ્ત આહ! બીબી સોજન પીછેવલી.
તોતા યું બીબી કો કહા, મુજ યાદ આઈ એક બાત;
બીબી કહી તુમ કહો મુજે, તોતા કહા પન જાએરાત.
ઉન સાઠ બાતામેં કહે, તુજકો સુનાઉ ખુબ તર;
પેહલી હીકાયત મેં કહું, યે બાત હે મહબુબનર.
બીબીસો બૈઠી તખ્તપર, તોતેસે ફીર બોલી સુખન;
તોતેને બુજહા દીલમને, ઇસ ઈશ્કકી હેગી અગન.
ઐસા નબીકે વકતકી, તોતેને બાત કીતી શુરૂ;
સુન્યો અઝીઝાં દોસ્તાં, બીબી સોજનકે રૂબરૂ.
એક બાદશાહ નૈશેરવાં, ઉસકા પીસર શાહેજહાં;
કોગલશેહર ઉનકા મુલક, તહકીક બીબી હે બયાં.
રાજા ઇંદરકી શાહપરી, શાહેજહાંસે આ મીલી;
ઉસ દોસ્તીકે વાસ્તે, સારી ઉમર હૈ લે જલી.
નહન પનસે આશીક કોલકર, બોલાકે શાદી ના કરે;
દાયમ ખુશી તુમ હમરહેં, ફીર કયું કુવે અંદર પડે.
શાહેજહાંકે ઈશ્કકી, નોશેરવાંકો નઇ ખબર;
પસ આપ અપને દીલસતી, શાદીની ઉન કીતી ફીકર.
કીતની મુદ્દત ગુઝરે પીછે, નોશેરવાંને ખત લીખા;
કરમોહર ઉસનામે ઉપર, કાસીદકો દે ઓર યું કહા.
જાતુ કહા રૂએલઆબ, ઉસ શેહરકા હે બાદશાહ.
હૈનામ ઉસ નોશાઅલમ, નોશેરવાં તબ યું કહા;
નોશાહઅલમકી એક તબ, બેટી જો હે નાદીર અજબ;
નામ ઉસકાહે રોશનઆલમ, શાદી અગર હોવે તરબ
કાસીદચલા ખુશ વકતહો, રૂએલ જબ દેખા શેહેર;
કાગઝ દીયા ઉસ શાહકો, કાગઝ ઉપર દેખી મોહર.
બાંચી કીતાબત શાહને, ખુશ હોકે તબ યુંકર કહા;
શાહેજહાં કો ભેજ હમ દો, ઉસસતી કરદે બીઝાહ.
નાંશેરવાં જયસા મુજે, હકને મીલાયા બાદશાહ;
નોશાહઅલમ કેહનેલગા, ખુશવકત હોકર વાહ! વાહ.
ઇનઆમ કાસીદ કો દીયા, નોશાહ અલમને ખુબતર;
ખતમેં હકીકત સબ લીખા, હરએક સુખન મહબુબતર.
શાહેજહાં મુજપાસ તુમ, ભેજા તો મૈં શાદી કરૂ

દુખતર મેરીહૈં એક જબ, અવ્વલ રવાં મેં ક્યું કરૂં ?
ખત લીખકે કાશીદકો દીયા નોશાહ અઝમનેઉસ ઘડી;
કાસીદ ચલા ખુશવકતહો, પોહુંચા સો જાકર દરપરી.
કાસીદ જવાબ યે લા દીયા, નોશેરવાંકો ઝુદતર;
કીતા વઝીરોંપર હુકુમ, સામાન સબ મોજુદકર.
અસબાબ સબ તૈયાર કર, શાહેજહાંકો દી રઝા,
સારા તજમ્મુલ સાથલે, ઉમ્મીદ હૈદીલમેં ખુદા.
ચંદરોઝમેં પોહુંચે સો જબ, શાહેજહાં લશકર સભી,
નોશાહ અલમ ખુશ હોયકર, ઉન્કો ઉતારા હૈ તંભી.
યક રાતકોશાહેજહાં, દુલાહો બીયાહનેકો ચલા;
અબગસ્ત ફીરાએસબ વહાં, લશકર સભી જબ આ ખડા.
નોશા અલમ ખુમહોએકર, ઉનકો ઉતારા મહેલમેં,
ગાવેં બધાવે શાધ્યાં, ખુશ વકત હો તબ અહુલમેં.

શાહેજહાં રોશન ઝોહલ, બાંલા નીકાહ મીલ બાલેયાં,
શરબત પીલાયા સબકેતઈ. તબ પ્યારસે અય સામેઆં.
નોશાઅઝમને શેહરકી, ઝીયાફતકીએ સબકી તમામ,
મહુઝુઝ હોકર ઘર ગએ, બાકી ન થા કોઇ એક ગુલામ.
શાહેજહાંકા થા વઝીર. ઉસવકત વો સોયા વહાં;
દેખા ઉને યક ખ્વાબ રેહ. મરજાયેગે શાહેજહાં.
દહુશત સતી જાગા વઝીર, યે ખ્વાબ જબ દેખા ઉને;
દેખા નુઝુમ ઉસવકત પર. રોયા વઝીર જબ દીલમને.
હૈ હે ખુદા ઇસ ખ્વાબકી, તઅબીર મેં પુછું કીસે;
શાદીકિ અયસે વકતમેં, હકને શીખાયા કયા મુઝે.
થા રાગરંગ હર દો તરફ, ગાવે, બધાવેં શાદીયાં
નોશાહ અલમકો ચોતરફ, બોલે મુબારક બાદીયાં.
જીરવેકે તઇ દેને લગે, દુલા દુલ્હનકા ઉસઘડી,
અમદીલ લગાકર સુબ સુનો ? બોલું બયાને શાહપરી.

આના શાહપરીકા બાગમેં ઓર ઢુંડના
શાહેજહાંકો, ઓર મઅલુમ કરના
ઉસકા હાલ એક સખ્શસે.

શાહે જહાંકો બાગમેં ઢુંઢી બહોત પાઇ નહીં;
ખફખુગઝખોર કેહને લગા, શાદીકો ગમ્મે આએ નહીં.
ઉસ મેહુરકા કેહરે નીશાં, તો હર સબબ જાકર મીલું;
હું બીયાહ :કયું કર કરે, માર્નીદશમઅ મેં અબ જલું:
જબ તું સેહર રબીલ અબ, નોશાહ એલમ હૈ બાદશાહ;
દુખતર હૈ ઊસકી સાસેહા, ઉસ સાથ વો કરતા બીયાહ.
તબ શાહપરી વાકીફ હુઇ, લશકરકો લેકર ફીર ચલી;
હૈ હે ઇશકકે જોશમેં, વો આકે જીલવેમેં મીલી.
જીલવેકો દેખા નઝરસે, પોશદા હોકર શાહપરી;
તેરી દવા અબ મેં કરૂં. હૈ જાંઠ તેરા સરસરી.
શાકુ જહાં રોશન હોહલ, દોનુંકા જવાહીયા;
શાહેજહાંને મોતકા, ઉસવકત વહાં પ્યાલા પીયા.
રોરો પુકારે મહલમે હે ખુદા તું કયા કીયા?
કે એસા અશરતમેં સખી, ઉસવકત તું કયા જીવ લીયા!
નોશાઆલમ ઉસ વકતમેં, રોરો પુકારે યા ખુદા!
શાહેજહાં જીતે અગર મરતી યે બેટી તો ભલા.
શાહંશા જયાં જબ ઇસમહલ, તોતેને બીબીકો કહા:
જાઓ કરો ખુશ હાંલ્યાં, અય બીબી વકત થોડા રહા.
બીબી સોઝન કેહને લગી, યે બાત અબ ઝાહીર કરો;
ઉસકી હકીકત દીલ ભીતર, મહબુબેમન માહીર કરો.
વો મરગયા જીતા હુવા, યા નઇ હુવા મુજકો કહો!
મોમંદ હૈ તુજકો ખુદા, તોતે મીયાં કયું ચુપ રહો?
તોતા સો ફીર કેહને લગા, મઝકુરકો સારે તમામ;
બબતીસ લગાકર સબ સુનો, અય બીબી તુમ નાદીર હસાએ.
તોતા સો ફીર કેહને લગા. સુન્યો તુમે અબ કાનધર;
નોશાહ આલમકે મહલમે, શાહેજહાં ગયા જો મર.
માહીમ માતમ હોગયા, સબ રોકે તોડે સરકે બાલ;
રો રો બહાવે નીરકો, હરયકકે મુખપરથા રૂમાલ.
સારે શેહરકે દરમીયાં બોયા ક્યામત હુઇ શરૂ.

વઝીર વો રોયા બહોત, નોશાહ અલમ કે રબર.
વઝીરકો ગલેસે લગા, નોશાહ અલમ રોઆ ઝાઝાર,
શાહેજહાંકો યાદકર, રોતે વે દોનું આહ ઓર.
વઝીરકા જો હે પલંગ ઉસમેં, સુલાકર લે ચલો
નોશાહ અલમકો સબ કહે, ના ખાક મુખ ઉપર મલો.
વઝીર ઓર પરાકર સભી, શાહકો ઉઠાકર લે ચલે,
રો રો કહે સારા શેહર, દુલાહ દુલ્હનકો ના મીલે.
રો રો દફન કરને ચલે, સાર રફીકાં તલમલા,
આસમાનસે એક ફોજ આ, દાલા સો સબપર ઝલઝલા.
વો ફોજ આ પદબારગી. શાહકા પલંગ લેકર ચલી,
હેરાં હુએ સબ દેખકર, માતમ હુવા ગલીયાં ગલી.
કયા બાદશાહ ઓર કયા ગદા, ઓર કયા અમીરાં ઓર ફકીર
સબ ગમ મને હેરાન થે, ઓર બહોત રોતા થા વઝીર,
રો રો કહે નોશાહ અલમ, યા જીન ઉસે કોઈ લે ગયા,
હે હે ઉમર સારી મુજે, કયા દાગદીલ અંદર રખા.
નોશાહ અલમ રોરો કહે, યા ઉસ ફરીશ્તે લે ગએ,
હે હે મેરે શાહેજહાં ! મુજ દાગદીલમેં દે ગએ,
નોશાહ અલમ રો રો કહે, યા પરયાં ઉસકો લે ગયે
હરયક આપસકે બેખબર, હરયકને યું બાતા કીયાં.
નોશાહ અલમ રો રો કહે કહાં ઢુંઢુ ઉસકો મેં ખુદા
જીતા અગર શાહેજહાં, તો મૈં ન ઉસ કરતા જુદા.
નોશાહ અલમ રો રો કહે, મુજદીલમેં નહી પડતી સમજ,
કહી કેદ હોતી તું અગર, લાતા મેં લાખોં કર ખરચ.
નોશાહ અલમ રો રો કહે, પુછું મેં અબ કીસકો ખબર !
મઅલુમ અગર મુજકો હોવે, કુરબાં કરૂં મેરા જીગર.
નોશાહ અલમ યું ઝલઝલાં, કરતાથા શાહી છોડકર,
હે હે ખુદા મેં કયા કરૂં, જલજાઓ સારા સીમોઝર.
નોશાહ અલમ જીતા રહા, શાહે જહાં કે નામકો.
ઇસ શેહરકો અબ છોડકર, જાઉં બસું અબ શામકો.
વઝીરભી રો રો કહે, નોશેરવાંસે કયા જીઉં !
યા ડુબ જાકર કહીં મરૂં. શાહેજહાં બીન નહીં ચલું
લશકર રવાના કરકે વો, દુરવેશ હો બેઠા વઝીર;

કહ્નની ગલેમેં ડાલકર, બેઠા સો તબ હોકર ફકીર.
સેહલીની ગલેમેં ડાલકર, યક ઝુંપડી બાંધી વહાં;
શાહેજહાંકો યાદકર, દીન રાત વો રોતા વહાં.
નૌશાહ અલમ નાઉમીદ હો, આયા ચલા ઘર ઉસ ઘડી;
દુખતરકે ઉપર બાપકી, જાતી રહી સબ દીલ બરી,
રોશન ઝોહલકે ઉસવકત, સબ મહલમેં દુશમન હુએ,
રો રો કબીલા સબકહે, બેટી તુમેં કર્યું ના મુએ?
નૌશાહ અલમ ગુસ્સે હુવા, બેટી ઉપર અય દોસ્તાં;
કહા નીકલ ઇસ મહલસે, કયા કામ હે તેરા યહાં.
યે ખડપગી હે બેહુદા તહકીક બુજહાં મેં ઇસે;
રોશન ઝોહલ રોરો કહે, યે દુખ કર્મ જાકર કીસે!
રોશન ઝોહલ નાંશાદહો, નીકલી વહાંસે દર જંગલ;
તાકીદકર સબકો કહા, આવે ન યે કીલ્લે આગલ.
ઇસ દસ બરસકી ઉમ્મરમેં, હકને મુજે કયા દુખ દીયા;
શાહેજહાંકા જીવ અબ, કીસવાસ્તે હક તું લીયા?
સારા કબીલા ફીર ગયા, માંબાપ હુએ દુશમન સગે;
હુશયાર હોકર સુનો, યે હે નસીબું કે લીખે.
શાહેજહાંકે વાસ્તે સબને ઉતારા હે પ્યાર;
યા રખ મેરી આબરૂ વાલી હે તું પરૂવદીગાર.
રોશન ઝોહલને ફીકરકી, મુજ હે અંગુઠી હાતમેં;
ઉસકો ખરચ અબ મેં કરૂં, લે જાઊં દોલત સાથમેં.
એક જોહરીથા મોઅતબર, ઉસકો દીખાઇ જાએકર,
ઉને લે અંગુઠી હાથમેં, દેખા સો તબ કરકર નઝર.
બોલાકે કીમત બોહોત હેં, કહા દે સકું સારી તુમેં,
યે સાત શાહીકા હે માલ, કહાં દે શકું અબ કેહ હમેં
કહોતો ગીરો મેં અબ રખું, એક લાખ દયો તુમઅશરફી,
સારે શહેરમેં હું નશાર, હે નામ મેરા મગરબી.
એક લાખ લેકર અસરફી, પકડી ઉને જંગલકી રાહ,
મનઝીલ કીયા એસ છોડકર, ગઇ શહરમેંસે આહઆહ.
દેખી નદી જારી હે એક ઉજડા પડા હે વો મકાં,
આદમ સો કોઇ દેખા નહીં, બરૂતી કરૂં મેં અબ વહાં.
રોશન ઝોહલને એક શેહર, બસ્તા કયા ઉસ જગ મને,

રેહતે મુસાફીર આનકર,ખાનેકો વો દેતી ઉને.
હોગઇ ખબર સબ શહરમેં, આતે મુસાફીર યક દો લખ;
ખાના ખીલાતી સબકું તંઇ, તબતક નવોં સોતી પલક.
ખાનેકો ખાકર સો રહેં, સારે મુસાફર રાતકો;
ફે કર દુઆ જાવેં ચલે, રોશન ઝોહલકી ઝાતકો.
લંગરથા જારી રાતદીન, કરતી ખુદાકી બંદગી;
રોરો કહે અય યા ખુદા, હું સબસે મેં શરમીંદગી.
મુખાના સારીર યેહરમેં, કરતે હમેંશા યાદ હક;
રોશન મોહલ દીલકો કહે, અબ ઉમ્મર યહાં હોતી હે ગરક.
પોંહચાબયાં જબ ઇસ મહલ, સારી હકીકત ફીર કહું;
શાહેજહાંકો ફૌજ લે, જાતી રહી સો ફીર કહું.
શાહેજહાંકો લે ગઇ, વો શાહપરી એક બાગમેં;
અય દોસ્તાં સુનો તુમ્હેં, આખીર જલેગી દાગમેં.
ઓર શાહપરીકા બાગથા, ઉસમેં સો શાહકો લા રખા;
ઉસકી હકીકત તુમ સુનો, હે બાત યહાંસે બે બહા.
ઓરદો મુસાફીર રાહગુઝર, આએ ચલે ઉસ બાગ પર;
દેખા ઉન્હોંને એક નઝર, કયા બાત હેગા મોઅતબર.
ઉસ પાસ યહાં બસ્તી નહીં, યહાં સો રહેં અબ યકતેહ;
પસ બાગમેં દોનું ચલે, હરએક પકડકર હાંથકો.
દોનું મુસાફીર બાગમેં, કરચે લગે સૈરસ ગુઝર:
દેખે અઝીઝાં દોસ્તાં, જબ વોહ પલંગ આયા નઝર.
પરદા મુસાફીરને ઉઠા, દેખા સો જબ સુરત યહાં;
હેરાં હુએ યે દેખકર, યે હે સબબ નાદીર યહાં.
નોરશાં કીસીકા હે કોઇ, જીન્નો પરી લાઇ યહાં;
આદમસો કોઇ દીસ્તા નહીં, તહકીક ઉસકા હે મકાન
પોશીદા હોકર છીપ રહે, દેખેં તમાશા સબ મીયાં,
હુસયાર હોકર સબ સુનો, ફીર રાતકા બોલું બયાં.
વો દો મુસાફીર છીપ રહે, ઉસ બાગકે ગોશે ભીતર;
દેખે અજાયબ ફોજ યક, આતી હે માનીંદ ખુબતર.
ઉસમેં એક નાદીર પરી, બેઠી સો આ ઉપર પલંગ;
જુડીં હઝારૂં સહેલ્યાં, સફ બાંધ બેઠી વો અલગ.
કુછ રોશની ખુદ આપસે, બોલે કળાવંત ખુશ આવાઝ;

દોનું મુસાફીર આપમેં, કેહવે કે કયા મીલતા હે સાઝ.
ખુરદે કે બાઝુમેંસે તબ, ઉસને ઉઠાઇ એક છડી;
ખુરદેકે તંઇ જીતા કીયા, દેખે મુસાફીર ઉસ ઘડી.
વો ફુલકી બેથી છડી, ઉસ્મે સો જીર ઉસકા અથા;
જમને તરફુસે લે છડી, ફીર દસ્તેચપ રખ યું કહા.
ફીર શાહપરીને શેકસે, ઝાહીર ઇસમ ઉસકા લીયા;
શાહુકે બગલસે લે છડી, હેર ફેર કર જીતા કીયા.
ફીર શાહપરી કહેને લગી, શાહેજહાં કયા હે ખબર?
અયશાહપરી મેરી ખબર, તું પુછતી કયા સરબસર.
ખુરદા સો તું મુજકો કરે, મુજઝીંદગીકી કયા ખબર;
પાની પીલા મુજકો સો અબ, સુખા જલા મેરા જીગર.
શાહકા બુલાયા મુખ પીછે, ખાનેકે તઇં ઉસકો દીયા;
બે એશ અશરત મેસુમી, ભરભર પ્યાલે મએ દીયા.
દોનું સો રંગમેં ખીલગએ, શીરો શકર આમેઝ જ્યું;
દોનું મુશાફીર આપમે, દેખે તમાશા આહ યું,
શાહેજહાં ઓર શાહપરી, દોનુંને ખ્વાબ ખુશ કીયા,
વો શાહપરીને રાતકો, મહફુઝ મએસે કરદીયા.
વકત સુબોહ ખુરદા કયા, બોલીકે જાઊં દોસ્ત મેં;
ખરદા પલંગકો બાંધકર, બેઠી સો તમ અફસોસમેં.
આદી રૈન કર રાગરંગ, વકતે ફજર જાને લગી;
બોલી સુખન યું શાહપરી, આતી હે બો દનસાનકી.
વક સેહલીકો ફીરકર રખા, જા તું કહા કોહકાફપર;
સબઝાર દેવ નોકર મેરા, ઉસકો બુલાલા ઝુદતર.
તબ શાહપરી તાકીદકી, સબઝારદેવ લા તું બુલા;
ચોકી કરે ઇસ બાગકી, યે દીલકા જાવે વલવલા.
તાકીદકર ઉસ દેવકો, આપીં ચલી હોકર સવાર,
યે દો મુસાફીર બાગમેં, દેખે તમાશા ગુલ ઉઝાર.
શાહેજહાં ઓર શાહપરી, દેનું ઇસમ ઝાહેર હુએ;
યે દો મુસાફીર દીલસીતર, મહબુબેમન માહેર હુએ.
દોનો બીરાદર આપમેં, કહે કે જાએ ઇસ ઘડી,
બાગેં અપન જલદી સતી, હે દેવકી દહશત બડી.
નીકલે વો દોનું બાગસે, ચલને લગે જબ રાહ ગુઝર,

આએ ચલે ઉસ બાગમેં, સોતે મુસાફીરથે મગર.
દોનું મુસાફીર આ ખડે, રોશન ઝોહલકે મેહેલ તલ,
બીશરામ કર ખુશવકતહો, ગોયાકે આત્તે હેં અહલ.
ખાનેકા ખાયા ઉન વકીં, સરકારસે અય મોમેનાં,
ઉસ્કી હકીકત તુમ સુનો, અય દોશતાંને બાહમાં,
રોશન ઝોહલ બેઠી છજે, નીચે કયા બીસ્તર ઉને,
અબ ફીર હકીકત તુમ સુનો, બાતાં વો કરતે રો જને.
દોનું મુસાફીર રાતકો, બાતાં વો આપસમેં કરે,
શાહેજહાં ઓર શાહપરીદ કયા ખુબ હે ઉસ બાગમેં.
સરપર જો બાંધા હે સેહરા, ગલેમેં જવાહેર રકા હે હાર,
ખુબીમને હે એ બહલ, તહકીક હે તો ગુલ ઓઝાર.
સોયા પલંગપર ઝરકે વો, યે સબ નીશાની બ્ય હકી,
બાતાં કરે અપસમને, યે દોનું મીલ ઉસ શાહકી.
શાહેજહાંકે હાથમેં, કંગના બંધા હે બ્યાહકા,
જામાસો તનમેં લાલ હે, યે કયા સબબ ઇનસાનકા.
ઉસ શાહકે બાઝુમને, જો ફુલકી વોથી છડી,
સારી કરામત ઉસભી તર,જીતા સો કયા રતી પરી.
શાહેજહાંકા નામ લે, જબ વો છડી કો હેર ફેર,
જીતાસો કયા કરતી પરી, ઝરા નકુછ લાગે સો દેર.
રોશનઝોહલકે મેહલતલ, કીસ્સા યે સબ ઝાહીર કયા,
રોશનઝોહલ કહેને લગી, તહકીક હે મેરા પાયા.
રોશનઝોહલ ઉસવકતપર, દોનું મુસાફીરકો કહા,
તુમકો ખુદા જીતા રખે, કયા બાતકી હે બેબહા.
દોનું મુસાફીરકો કહા, કયા નામ હે મુજકો કહો ?
યે સબ તુમ્હારા હે મુલ્ક, દોનું તુમ્હે અબ ભાઇ હો.
કામીલમલેક રૂપખાન મલેક, બેસના તુમ્હેં અબ્બુ બુજયો,
તાકીદ કર સબકો કહા, ઇનકા કહા તુમ કીજયો.
દોનું બુલાએ મહલમેં, રોશન ઝોહલને ઉસવકત;
કપડે પેહનાએઝરઝરી, દોનું બીઠાએ બરતખ્ત.
સારા ખઝાના સોંપકર, આપે સો બેઠી હો નીરી;
પુછી હકીકત બાગકી, અય ભાઇ તુમ કહો સરસરી.
સારી હકીકત ખોલકર, કામીલ મલેકને સબ કહી,

બીબીને બુજદીલમને, જાઊં કહાં અબ મૈં સહી.
કામીલ મલેકને તબ કહા, બેહુના ! અમાં બાતા કહાં ?
તુમ મહલમેં એકલી, યે કયા સબબ બોલો બયાં ?
રોશનઝોહલ કરને લગી, અપની હકીકતકો બયાં,
અય ભાઇ મેરે તુમ સુનો, કેહતી હું મૈં સારા બયાં.
કોગલ શેહરકા બદશાહ, આયા ચલા રૂબેલમેં,
આયા બ્યાહનેકો યહીં, ઉમ્મેદથી યું દીલમને.
વો બાદશાહ દુલાહુવા, આશાબ્યાહકો અપને ઘર,
બાંધા નીકાહ હમદોમને, જહવે કે વકત ગયા જો મર.
રૈ.રો સભી ઉસ વકતમેં, શાહકો ઉઠાકર લે ચલે,
જબ યે પલંગ ગાયા હુવા, કો હાથ હૈરતસે મલે.
તકદીરમેં મુજ યું લીખા, બાવાં મીયાં ગુસ્સે હુએ,
દેરો કબીલા સબ કહે, બીબી તુમ્હેં કયું ના મુવે.
નાશાદહો વહાંસે ચલી, આખીર બનાયા યે મેહલ;
અય ભાઇ તુમ બુજો યહીં, મૌલા કરેગા જબ ફઝલ.
કામીલ મલેકને તબ કહા, વો બાદશાહ બેહના સહી,
રોશનઝોહલ કેહને લગી, ક્યા બાત તુમને ખુબ કહી.
કહી મુજકો વહાં તુમ લે ચલો, અય ભાઈ મેરે નત્ર જવા;
તબ જવાબ ભાઈને દીયા, બૈઠા હૈ ચૌકી દેવ વહાં.
અય ભાઇ તુમ ખીદમત કરો, મુજકો બતાઓ દુરસે,
તુમ આએ ફીર અપને મકાં, મેં જાઊંગી ઉસ બાગમેં.
કામીલ મલેક અસવારકર, જબ બેહનકો લેકર ચલા;
તબબેહને કેહવે ભાઇકો, દીલકા સો તુમ મરહમ મીલા.
ચંદરોઝમેં પોહચેરો જબ, વો બાગ દીખાયા દુરસે;
કામીલ મલેક કેહને લગા, બેહના હુકમ હોવે મુજે.
ઘોડા દીયા ભાઇકે તંઇ, આપે રજા લેકર ચલી;
કામીલ મલેક રોયા બ્હોત, ઇસ ગમસતી છાતી જલી.
રોશન ઝોહલને ઉસવકત, ભાઇકે તંઇ યું કર કહા;
જાઓ સંભાલો શેહેર તુમ, અબ મુજકો તુમ સોંપો ખુદા
કામીલમલેક વહાં છેડકર, આયા ચલા અપની જગે;
દેખો અઝીઝાં ફીકર કર, તકદીર કે હૈં યે લીખે.
દોનું મુસાફીરથે યહીં, હો ગએ મુલકકે બાદશાહ;

રોશનઝોહલ ઉસ દેવકી, મુગલમેં જાતી વાહ વાહ;
રોશનઝોહલ ઉસ બાગકે, ચલને લગી રસ્તે ભીતર;
વચસે અને યક બારગી, વો દેવ જબ આયા નઝર.
વો દેવ ઉસકો દેખકર, ચાહાકે અબ ખાઉં ઇસે;
જીસકો ખુદા જીતા રખે, તબ દેવ ક્યુંકર ખા શકે?
રોશનઝોહલકો દેખકર, વો દેવ આયા રૂબરૂ;
અબઝારદેવ મામુ મીયાં, ક્યું ગુસ્સા મુજ ઉપર કરો.
રોશન ઝોહલકો દેખકર, વો દેવ જબ આયા ચલા;
અબઝાર દેવ લેકર ઇશામ, મામુજી—મામુજી કહા.
અબઝાર દેવ પસ દીલમને, હૈરત સતી ખોયા ગયા;
રોશનઝોહલકે દેખકર, ઉસ દેવકો આઇ મયા.
રોશનઝોહલકે કદમપર, ઉસ દેવને સરકો રખા;
બોલા મેં તેરા હું નફર, સોગંદ હૈ મુજકો ખુદા.
વો દેવ લગકર ફીર કદમ, દોચાર બાતાં ઉન કયા;
રોશનઝોહલ કહેને લગી, અબ ખાઓ મુજ મામુ મીયાં.
તબ દેવ ફીર કહેને લગા, અવ્વલ તુથી મેરી ગીઝા;
અબ મેં તુજે ખાઉ સોક્યું, સોગંદ હૈ મુજકો ખુદા.
રોશનઝોહલકો ગોદમેં, અપને ઉઠાકર લે ગયા;
ઉસકે હુકમપર સર ધરે, હુકને ઉસે દા તબ મયા.
અબઝારદેવ રોશનઝોહલ, ચૌકી કરે ઉસ બાગકી;
મું આરઝુથી દીલમને, દેખું શીકલ ઉસ સાહકી.
અબઝારદેવ રોશનઝોહલ, દોનુંને મીલ બાતાં કીયાં;
અપને વતનકો છોડકર, ક્યું ઇસ જગેહ રેહતેહો યહાં.
અબઝારદેવ બોલાસુખન, બેટી મેં હું નોકર યહાં;
રોશનઝોહલને ફીર કહા, કયા કામ કરતે હો મીયાં.
આદમકા એક મહબુબહુએ, સોયા હુએ ભીતર બાગમેં
ચોકીકા મુજકોહે હુકમ, બેઠા હું મેં ઇશ જાગમેં.
રોશન ઝોહલને ફીર કહા, કીસકે તુમ્હે નોકર જો હો;
સારી હકીકત ખોલકર, મામુમીયાં મુજકો કહો!
ફીર દેવ યું કહેને લગા, રાજા ઇંદરકી શાહપરી;
મૈ બાજ ઉસકા હૈ ચર્કી, કરતા હું ઉસકી નોકરી.
રોશન ઝોહલ વાકીફ હુઇ, આપની હકીકતસે તમામ;

અબફીરહકીકતતુમ સુનો, અય દોસ્તાં નાદીર કલામ.
અબઝારદેવ કેહને લગા, જા સૈલ કર તું બાગકા ?
તું પારસુ હે દીલમને, દેખું શકલ ઉસ શાહકી.
દેખો તમાશા બાગકા, મેવે લગે હે કઇ હઝાર;
બીબી રઝા લેકર ચલી, દેખા મકાને ગુલ ઉઝાર.
રોશાન ઝોહલ ઉસ બાગમેં ફરને લગી ચોદરા ગુઝર;
દેખો અઝીઝાં દોસ્તાં અપના પલંગ આયા નઝર.
પરદેકે તઇ પસ ખોલકર, દેખા સો જબ શાહેજહાં;
ખુબી મને હુએ બે બદલ, ઓર ઉમ્મરમેં હે નોજવાં.
રોશાનઝોહલ ઉસ વકતમેં, ફીર શાહકે કદમું લગી;
સાહેજહાંકો દેખકર રોરો બલાઇથી નહી.
રોશાનઝોહલ કહેને લગી, તુજ ઇશકમેં તનમન જલા;
સબઅવેશકો અબતરકકર, દીલકા સો તું મહરમ મીલા.
રોશાનઝોહલ રોરો કહી, મુજ દરદકી કર તુ દવા;
કુરબાન ગઇ તુજ નામપર, તુજ સંગ મુજ રેહના રવા.
રોશાન ઝોહલને ઉસ વકત, વો કુલકી લેકર ચડી.
શાહેજહાં પર ફેર ફેર, કરને લગી ઉસ્દી ઘડી;
ઉબફતશાહ છૂતા હુવા, ક્યાથી કરામતકી જડી.
શાહેજહાં હુસયાર હો, બોલા સુખન અય શાહપરી.
પરદેમેં મુજ લેંડી ગીઓ, મુજકો તુમ્હે અય બાદસાહ;
ઇસ તોરસે કી આજઝી, તબ શાહને યું કર કહા.
શાહેજહાં કહેને લગા, તુમ આપકો ઝાહેર કરો ?
અપની હકીકતસે મુજે, અય જાનેમન માહીર કરો,
રોશાન ઝોહલ કહેને લગી, નોશેરવાં કે તુમ પીસર;
શાદી હુઇ રૂબેલમેં, નોશાહ આલમકે તુમ પીસર:
નોરાદુઆલમ રોશાનઝોહલ, નોશેરવાં-શાહેજહાં;
શાહેજહાં રોશાનઝોહલ, હાઝીર જો હેં બીબી મીયાં.
શાહેજહાં બોલા તભી, ઉસ શેહરકાં બોલો ઇસમ.
રોશાનઝોહલ કહેને લગી, બતલાઉં મેં હકકી કસમ:
નોશેરવાં કોગાહ શેહર, નોશાહઆલમ રૂબેલમેં;
સારી હકીકત ફીર કહી, તબ શાહ હુવા દીલગીરમેં.
રોશાનઝોહલકા ઉસવકત, શાહને લગાયા તબ ગલે;

બીબીમીયાં રોએ બહોત, આંખુ સતી નાલે ચલે.
રોશનઝોહલ રોરો કહી, કઈ બરસ તક ખેંચી બલા;
સાજન તેરે અબ વસ્લકા, મુજકો તું અબ શરબત પીલા!
રોશનઝોહલ રોરો કહી, મેં હુઇ વતનસે બે વતન;
કેહતીથી હકસે રાતદીન, કહાં હોએગા મેરા સજન.
શાહેજહાં કહેને લગા, તુમ પર ફીદા યે જાન હે;
લેકીનુ પડા હું કેદમેં, અબ શાહપરી દરમ્યાન હે.
શાહેજહાં રોશનઝોહલ, દોનુને મુખ ધોયા વહાં;
મેવે સો લે કઈ તરહ કે, ખાએસો બીબી ઓર મીયાં.
વોહ દીન ગુઝારા અશમેં, ઉસવકત ફીર સોયા પીયા;
ફીર ઉસ છડીકો હેર ફેર, ફીર શાહકો મુરદા કીયા.
પરદા પલંગકો બાંધકર, આઇ સો વો જબ દેવ કન;
રોશનઝોહલ કહેનેલગી, કયા બાગ હે અમનો અમન.
તબ દેવને ઉસ વકતપર, રોશનઝોહલકો યું કહા;
વોહ શાહપરી આવે યકીં, એ તુમકો અબ સખું છીપા.
આદમ બશરકી બોએપર, ઉસને મુજે ચોકી રખા;
વો આકે દેખે ગર તુજે, જાવેગી વો દોનું જોખા.
એક કોઠડીથી ઉસ જગેહ્યા, ઉસકો સુલાયા ઉસ ભીતર;
વોહ સબ તમાશા દેખતી, ઇસકો ન કોઇ દેખે મગર.
એક દો ઘડી લહઝા પીછે, વો શાહપરી આઇ વહાં;
ફીર ઉસ છડીકો હેરફેર, જીતા કીયા શાહેજહાં.
શાહેજહાં ઓર શાહપરી, દોનુંને મુખ ધોયા વહાં;
પોશીદા હોકર દેખતી, રોરોકે હાલીઆં જવાં.
શાહેજહાં ઓર શાહપરી, દોનો સુખાવે નેમતાં;
રોશન ઝોહલ યહાં એકલી, ખાવે પછાડી આહ યહાં.
શાહેજહાં ઓર શાહપરી, દોનું તમાશા દેખતે,
રોશન ઝોહલ યહાં એકલી, થરથર પુકારે ધ્રુજતે.
શાહેજહાં ઓર શાહપરી, દોનુને ખ્વાબે ખુશ કીયા;
રોશન ઝોહલ રોરો કહી હેઠે ખુદાને કયા કયા.
શાહેજહાં ઓર શાહપરી, દોનું સોતે ફરશપર;
રોશન ઝોહલ યહાં એકલી, જેસા તવા હે આગપર.
શાહેજહાં ઓર શાહપરી, દોનુને ફીર પીતી શરાબ;

રોશન ઝોહલ રહ્યાં એકલી, દીલ જલ ગયા જેસા કબાબ
સાહેજહાં ઓર શાહપરી, દોનું કરેં નાઝો નઅમ;
રોશન ઝોહલ રહ્યાં એકલી, ખાવે પછાડી ઓર સમ.
શાહેજહાં ઓર શાહપરી, દોનુને ખુશ બાતાં કયા;
રોશન ઝોહલ રહ્યાં એકલી, જાગે બીચારી આહ યહાં.
શાહેજહાં ઓર શાહપરી, દોનું ગલે લાગે વહાં;
રોશન ઝોહલ રહ્યાં એકલી, દહશત સતી જાગે યહાં.
સાહેજહાં ઓર શાહપરી, દોનું સુને કાનુસે રાગ;
રોસન ઝોહલકે તનમને જેસી ચલે હોલીકી આગ.
શાહેજહાં ઓર શાહપરી, ખુશઓ લગાએ ભરભરી;
રોશન ઝોહલકો ઉસ વકત, લરજેસે ઠંડ આકર ચડહી.
સાહેજહાં ઓર શાહપરી, ફુલોંકી ખાસી સેજ પર;
રોશનઝોહલ રહ્યાં એકલી, હેહે યે સોઇ ધુલપર.
સાહેજહાં ઓર શાહપરી, કયા ખુબ હે ઇસ બાગમેં;
રોશન ઝોહલકો ઉસ વકત, દીલ જલ ગયા હે દાગમેં.
શાહેજહાં ઓર શાહપરી, દોનુને દેખા નાચ ખુબ;
રોશન ઝોહલ રહ્યાં એકલી, જેસી ગઇ પાનીમેં ડુબ.
સાહેજહાં ઓર શાહપરી આંખુ મને આંજા કાજળ;
રોશન ઝોહલ રહ્યાં એકલી, ગોયાકે ઉસ આઇ અજલ.
સાહેજહા ઓર શાહપરી, દોનું હુવે ન્હા ધોકે સાફ;
રોશનઝોહલ રોરો કહી, મેરે ગુન્હા હકકર મઆફ.
હરહાલ ફીર હો ગઇ સુબોહ, ફીર શાહસે માંગી રજા;
ફીર દીન આઠ ગુઝરે પીછે, તુમ હમ મીલવેગા ખુદા.
ફીર શાહકો રુખ્સદ કીયા, લશકરકો લેકર ફીર ચલી;
રોશન ઝોહલકી ઉસ વકત, તબ ગમસતી છાતી જલી.
ફીર શાહપરી બોલી સુખન, ઘનેરશાનકી બો હે સડી;
ઉસ દેવકો ચોકીકી ફીર, તાકીદ કર કર વો ગઇ.
આદમબસરકી તાક પર મેંને તુજે યહાં હે રખા;
અબ ઢુંઢકર ખા તું ઉસે, તબ દેવને બેહતર કહા.
લશકરકો લેકર ફીર ચલી, વોહ શાહપરી અપને વતન;
રોશન ઝોહલકો ઉસવકત, રાહત હુઇ અસ્લો અમન.
રોશન ઝોહલ કહેને લગી, માસુમીયાં કયા કેહ ગઇ;

દેવે દીલાસા દેવ તબ, મત ખોફકર બીબી સહી:
જા તું કહા ઇસ બાગમેં, બીબી તું હૈ બેટી મેરી;
મુદ્દત જો હૈ દીન આઠકી, તબ લગ ન આવે વો પરી.
રોશાન ઝોહલ ખુશ વકત હો, ફીર બાગકે અંદર ગઇ;
કર ઉસ ઘડીકા હેરફેર, શાહેજહાં બોલો સહી.
અપને વતનકો છોડકર, ઇસ બાગ ક્યું આઇ યહાં!
રોશાન ઝોહલ કેહને લગી, તુમકો પરી જબ લે ગઇ;
ઉસ દીનસે મૈં જંગલમને, રેહતી જો હુંગી એકલી.
એક દો મુસાફીર રાહ ગુજર, આએ ચલે ઇસ બાગમેં;
સારા તમાશા દેખકર, ફીર વે ચલી જંગલમને.
આએ ચલે મેરે મેહલ, પસ રાતકો ગુજરાનકર.
આપસમને બાતાં કરે, પસ રાતકો ગુજરાનકર.
આપસ મને બાતાં કરે, વોહ દો મુસાફીર સરબસર.
મેં દીલમને સમજી સહી, તહકીક હે મેરા પીયા;
સારા મુલક ઉન સોંપ કર, ફીર આપ વહાં પોંહુચા ગયા;
સબ્ઝઝાર દેવ ચોકી કરે, ઇસ બાગકી લાયક પીયા;
ઉસ દેવસે મેં આ મીલી, તબ દેવ મુજ દીજહા કીયા.
ફીર દેવને મુજકો કહા, યહ બાગકી તું સેલ કર;
મૈંને રજા લેકર ચલી, તબ આઇમેં બાનોઝીગર.
અહવાલ સબ ઝાહીર કયા, રોશાન ઝોહલ ઉસ શાહસે.
શાહેજહાં ખુશ હો કહા, કુરબાન હું દીલજાનસે.
શાહેજહાં રોસનઝોહલ, મીલમએ સો ખુ શીરોશકર;
વહ એયો—અશરતકા બયાં કયું કર કહું પુરા મગર.
હરહાલ ગુજરે આઠ દીન, ફીર શાહને યું કર કહા;
અબ જાઓ બીબી દેવ કન! ફીર કલ મીલાવેગા ખુદા.
સુરતાં સો કર ફીર ચાહકે, ઉસ દેવસે જાકર મીલી;
ફીર દેવને બોલા સુખન, બીબી તું સોજા એકલી.
રોશન ઝોહલ ફીર છીપ રહી; ઉસ કોટડીમેં ઉસ ઘડી
એક દો ઘડી ગુજરે પીછે, આઇ વહાં વો શાહપરી.
ઉસ શાહપરોંકી નાકમેં, આઇ હૈ બો ઇનસાનકી:
સબઝારદેવકો તુમ કહા. તહકીક બો હૈ શાંકકી
પરસે ઉઠકર કહેને લગી, વો સાહપરી યું કર સુખન,

યા કોઈ હે આદમ બચા, યા કોઇ હે આઇ સોઝન.
ચેહરા સો શાહકા દેખકર, ફીર શાહપરીને યું કહા;
ચોરી હે મેરી શાહસે, અબ મેં કરૂં તેરી દવા.
ફીર અપને લશ્કરકો કહા, અબ લેચલો શાહકા પલંગ!
નાશાદ હોકર લે ચલી, વો શાહપરી આઇ સો તંગ.
સબઝારદેવ ઓર ફોજ સબ, શાહકા પલંગ લેકર ચલી;
દેખો અઝીઝાં દોસ્તાં, રૈશાન ઝોહલ ફીર એકલી.
રૈશાન ઝોહલ ફીર એકલી, રોરો પુકારી ઝાર;
શાહજહાં કો યાદકર, તહકીક રોતી આહ માર.
રોરો પુકારે આહ આહ, યહાં કોઇ દેવ આતા નહીં;
રોરો પુકારે આહ આહ, કોઇ બાગમુજ ખાતા નહીં.
રોરો પુકારે આહ આહ, કોઇ તીર મુજ લગતા નહીં;
રોરે પુકારે આહ આહ, કયા વો નીકલ સંકતા નહીં.
રોરો પુકારે આહ આહ, હુઈ મૈં વતનસે બે વતન;
રોરો પુકારે આહ આહ, લગયો ને યે કિસકો લગન.
રોરો પુકારે આહ આહ, ઈસ જીવસે આઇ મૈં તંગ;
રોરો પુકારે આહ આહ, છીપલા પડું અબ હો પતંગ.
રોરે પુકારે આહ આહ, ઇસ કોટડીમેં એકલી;
રોરો પુકારે આહ આહ, કયું શાહ મેરા તું લે ચલી?
રોરો પુકારે આહ આહ, તુજ વાસ્તે પકડી જંગલ;
રોરો પુકારે આહ આહ, યે દુખ કહું જો કીસ બગલ;
રોરો પુકારે આહ આહ, તકદીરસે કરતી ગીલા;
રોરો પુકારે આહ આહ, ઇસ જીનેસે મરના ભલા.
રોરો પુકારે આહ આહ, રૈશાનઝોહલ કેહતી ખુદા;
રોરો પુકારે આહ આહ, કયું હકકયા મુજસે જુદા?
રોરો પુકારે આહ આહ, અબ શાહ કહા દેખું નઝર;
રોરો પુકારે આહ આહ, અબ શાહપરી લેગઈ કીધર!
રોરો પુકારે આહ આહ, કહાં ઢુંઢું અબ જાની મેરા;
રોરો પુકારે આહ આહ, અબ કહાં દરસ દેખું તેરા!
રોરો પુકારે આહ આહ, અબ યહા ઉમ્મર કરના તમામ;
રોરો પુકારે આહ આહ, કાદીર સોંપા હે કામ.
રોરો પુકારે આહ આહ, શાહેજહાં—રૈશાનઝોહલ;

તોતેને બીબાંકો કહા, પોહચા બયાં જબ ઇસ મહલ.
પોહંચા બયા જબ ઇસ મહલ, તોતેને બીબાંકો કહા;
જાઓ કરો ખુશહાલ્યાં, અય બીબીવકત થોડા રહા.
બીબાં સોજન કહેને લગી, યે બાત અબ ઝાહીર કરો?
ઉસકી હકીકત સરબસર, મહબુબેમન માહેર કરો?
શાહેજહાંસે ફીર મીલી, યા નઇં મીલી મુજકો કહો;
સોગંદ હે તુજકો ખુદા, તોતે મીયાં કયું ચુપ રહો?
બીબી સોજન તોતેકે તઇં, કેહવે કે ફીર કહો કયા હુવા?
રોશન ઝોહલ રોતી રહી, યા કહીં મીલાપ ઉસકા હુવા.
બીબી સોજન તોતેકે તઇં, લે ગોદમેં કરતી પ્યાર;
રોશનઝોહલ નઊમીદહો, ઘરકો ચલી કયા આહમર.
તોતા સો ફીર કહેને લગી, મઝકુરકો સારે તમામ:
અબ દીલ લગાકર સબ સુનો, અય દોસ્તાં નાદીર કલામ.
બીબાંકો દેખો ગોદમેં, તોતેને બોલી ફીર ઝબાં;
રોશનઝોહલકી બાતકો, કરતા હે તોતા સબ બયાં.
રોશન ઝોહલ રોરો કહી, હે હે મેરે વાહે જહાં,
વવસે મને એક બારંગી, સબઝાર દેવ આયા વહાં.
રોશનઝોહલકોદેખકર, સબઝાર દેવ કહેને લગા,
ગમગીન હો કીસવાસ્તે, બોલો સુખન મુજસે કહા.
સબઝાર દેવકો દેખકર, ઝીયાદા કીયા ફીર દરદોગમ,
રોશનઝોહલકો દેખ તબ, ઉસવકત આ લગા કદમ.
સબઝાર દેવ કહેને લગા, તેરા હુકમ સરપર ધરું,
ઇસવકતમેં જો તું કહે, વો ચીઝ લા હાઝીર કરું.
રોશનઝોહલ તુજ વાસતે, અબ આન પોહંચામે યહાં,
યા કહેતો મેં પાસહી રહું, યા કહેતા લેજાઊં મકાં,
આદમબશરકી બાસપર, વો શાહપરી હોગઇ ગઝબ,
ઉસનેહી અબમુઝકો રઝા, દુજા રખા નોકર હે અબ.
તુજ વાસ્તે મેં નોકરી, તજકર યે મૈં ઘરકો ચલા,
હે હે હઝાર અફસોસ હે, કયું રોતી હૈં તું દીલજલા.
રોશનઝોહલ તું, બો અબ, હજરત સુલેમાંકી કસમ;
જો તું કહે સો મેં કરું, સબઝાર દેવ મેરા ઇસમ.
રોશનઝોહલ કહેને લગી, મેરા મીયાં શાહેજહાં;

આયથી મેં ઉમ્મેદકર, નાખુશ રહી મામુ મીયા.
સબઝાર દેવ બોલાસુખન, બીબી તુને હરકત કરી;
વો શાહપરી કેહતીથી સચ, મુજ શાહસે ચોરી કરી.
અબ મેંને બુજા દીલ મને, તહકીક હૈ તેરા મીયાં,
અપને વતનકો છોડકર, ઇસવાસ્તે આઇ યહાં.
ફીર દેવ યે બોલા સુખન, બીબી તુમ્હેં અબ લે ચલું,
લેકીન હે તુમસે યકશરત, ઉસ બાગમેં પગ ના ધરૂં.
મામુમીયાં કયા હે સબબ, ઝાહીર કરો મુજકો તુમ્હેં;
ગુલબેર દેવ બેઠા હૈ વહાં, ચોકી કરે ઉસ બાગમેં.
વો બહોતઝાલીમ હૈ નશાર, દેખે તો ખા જાવે અપન,
ઇસ વાસ્તે તુમકો કહું, સુન બાત મેરી ગુલબદન.
તું બેઠ ગરદનપે મેરી, તુજકો મેં પોહંચાઊં અભી;
ગુલબેર દેવ મામુમીયાંા કેહ તુંકે ના ખાવે કભી.
સબઝાર દેવ અસવાર કર, ગરદન ઉપર જબ લે ચલા;
વો બાગ દેખા દુરસે, ઉન છોડકર પીછા વલા.
રોશનઝોહલ ઉસ બાગકે, ચલને લગી રસ્તે તરફ;
વચસે મને એક બારગી, ઉસ દેવસે બોલી હરફ.
ગુલબેર દેવ મામુમીયાં, રોશનઝોહલને તબ કહા,
પસ દેવ અપને દીલમને, ઉસ દેખકર હેરત રહા !
આદમ બશરકો દેખકર, અપની અકલકો ખો ગયા.
કે હૈ મેં કયું ખાઉં ઇસે, જયસા દીવાના હો ગયા.
રોશન ઝોહલકો દેખકર, ગુલબેર દેવને સર રખા.
તેરે હુકમપર સર ધરૂં, કહાંસે તું આઇ હૈ કહા?
એકલાખ બરસકી રાહપર, રેહતે હૈં હમ આદમસે દુર,
કોઇ ન જીન યહાં આ શકે, તું આઇ હૈ મેરે હઝુર !
સોગંદ હૈ તુમકો ખુદા, અપના ઇસમ મુજકો કહો ?
હઝરત સુલેમાંકી કસમ, મુજપાસ અબયહાં તુમ રહો.
ગુલબેર દેવ મામુમીયાં રોશનઝોહલ મેરા ઇસમ.
કુરબાન ગઇ તુજનામપર, અબ તુમ કરો મુજપર રહમ?
ગુલબેર દેવ રોશનઝોહલ મીલગએ સો જું શીરોસકર:
યે સબ નશીબુંકાલીખા, બુજો તુમ્હેં કરકર ફીકર.
ગુલબેર દેવ લે ગોદમેં, રોશનઝોહલ કો લે ચલા;

ઉનસ્ત હુઈ મુજ જાનકો, રેહતા હમેશાં એકલા.
માગ્રુમીયા કયા હૈ સબબ, કયું રેહતે હો તુમ એકલે;
અપની હકીકત મુજકહો, ? અબ આએ દીન દેખો ભલે;
રાજા ઇંદરકી શાહપરી, સબમેં જો વો સરદાર હૈ,
યે બાગ હૈ ઉસકા યકીં; ઇસમેં ઉસીકા યાર હૈ,
ઉસને મુજે નોકર રખા, બોલી નીગહેબાની તું કર,
ચોકી કરૂં ઇસ બાગકી, સુનકે હકીકત સરબસર.
ગુલખેર દેવ રોશનઝોહલ, ખુશ વકત હો દોનું જને,
રોશનઝોહલ દીલમેં કહી, દે મુજ રઝા જાઉં ઉસકને.
રોશનઝોહલ રારો કહે, તડપું યહાં મેં રેતમેં,
રોશનઝોહલ રોરો કહે, કયા દુખપડા મુજ દીલમને,
રોશનઝોહલ રોરો કહે હૈ હૈ એકલી કયું રહું;
રોખનઝોહલ રોરો કહે, હૈ હૈ મેં દુખ કીસકો કહું.
રોશનઝોહલ રોરો કહે, કોઇ દેવ મુજ ખાતા નહીં
રોશનઝોહલ રોરો કહે, અબ જીતો કોયે ભાતા નહીં.
રોશનઝોહલ રોરો કહે, અય મા જની હોતી ન તુમ,
રોશનઝોહલ રોરો કહે, મા બાપ બીન કહું કીસકો ગમ.
રોશનઝોહલ રોરો કહે, સારા કબીલા ફીર ગયા,
રોશનઝોહલ રોરો કહે, નઇં કોઇ દીલાસેકો રહા.
રોશનઝોહલ રોરો કહે, હૈ હૈ ખુદામેં ના મુઇ,
રોશનઝોહલ રોરો કહે, ઓર સુખકે અબ લાગીર હુઇ.
રોશનઝોહલ રોરો કહે, અબ કહાં ગયા મેરા વો સુખ,
રોશનઝોહલ રોરો કહે, શાહકા હુવા હૈ મુજકો દુખ.
પોહંચા બયાં જબ ઇસ મેહલ, તોતેને બીબીકો કહા,
જાઓ કરો ખુશ હાલ્યાં, અય બોબી વકત થોડા રહા.
બીબીસોજન ઉસ વકતમેં, તોતે કે તંઇ જબ કી નીદા,
મેં ઊસ તરફ જાઊં નહીં, સોગંદ હૈ મુજકો ખુદા.
તોતે મીયાં ઇસ બાતકો, પુરી કરો મેરે અગલ,
શાહેજહાંસે ફીર મીલી, યા નઇ મીલી રોશનઝોહલ.
શાહેજહાંસે ફીર મીલી, યા બાગમેં રોતી રહી.
બોલો સુખન તોતે મીઆં કહો બાત ફીર મુજકો સહી.
તોતા સો ફીર કેહને લગા, મઝકુરકો સારે તમામ,

અબદીલલગાકર સબ સુનો, દોચાર હૈ નાદીર કલામ.
તોતા સો ફીર કહેને લગા, અય મોમેનો વકતે ગુસુલ,
સારી હકીકત ફીર કહી, બુજે ખુદા બુજે રસુલ.
રૈશનઝોહલ ઉસ બાગમેં, રોરો વો કરતીથી બયાં.
રૈશનઝોહલકે પાસ જબ ગુલખેર દેવ આયા વહાં,
રૈશનઝોહલકો દેખકર, ગુલખેર દેવને તબ કહા,
ગમગીન હૈ કીસ વાસ્તે, કેહ તુ સુખન અય સાહેબા.

ગુલખેર દેવકો દેખકર, ઝીયાદા લગી રોને મગર,
બીબી તું જા ઇસબાગમેં દીતી રઝા જા સૈર કર.
ફીર દેવ યું કેહને લગા, ઇસ બાગમેં તું સૈર કર !
રોશનઝોહલ ખુશહો કહી, કયા બાત હૈગી ખુબતર.
રૈશનઝોહલ દોડી ગઇ, અપના પલંગ દેખા નઝર,
પરદા પલંગસે ખોલકર, દેખા સો જબ અપના શૈહર,
વો ફુલકી જોથી છડી જમનેસે દાએ રખ કહા;
શાહેજહાંકા નામ લે, ઉઠ બેઠો તુમ મેરે પીયાં,
બીબી મીયાં ખુશ વકતહો, દોનુંને મુખ ધોયા વહાં,
મેવે લીએ કઇ તરહકે ખાએ સો બીબી ઓર મીયાં.
શાહેજહાં કેહને લગા, બીબી કહો કયા હૈ ખબર ?
ઓર આપકે દેખે સતી ઠંડા હુવા મેરા જીગર.
બીબી કહી મેરે મીયાં, નઇ હો અસલકે બાગમેં;
વહાંસે પલંગ લાયા ઉઠા, આએ ચલે ઇસ જાગમેં.
યક લખ બરસકી રાહપર, વો બાગ છોડા હૈ તુમ્હેં;
સબઝાર દેવ ગરદન ઉપર, અસવારકર લાયા હમેં.
ગુલખેર દેવ ચૌકી કરે; ઇસ બાગકી અય બાદશાહ;
મૈં ઉસસે ફીર આકર મીલી, તબ ઉસને દી મુજહો રઝા.
સારી હકીકત ખોલકર, બીબી કહી શાહકે અગલ;
લાચાર હું શાહેજહાં, મેરા ન કુછ ચલતા અમલ.
બીબી મીયાં ખુશવકતહો, મેવેકો ખાયા ભર શીકમ;
પાની પીયા ખુશદીલસતી, કી રૂહકો ખુશ તાઝાદમ.
બીબીમીયાં ઉસ વકતપર, દોનુંને ખ્વાબે ખુશ કયા;
રૈશનઝોહલને શાહકો, મહફુઝ સોહેબતસે કયા.
વો દીન ગુઝારા એશમેં, ઉસ વકતપર સોયા પીયા;

ફીર ઉસ છોકરીકો હેરફેર, ઉસ શાહકો મુરદા કયા.
પરદા પલંગકો બાંધકર, ઔર આપ આઈ દેવકન;
બોલી! સુખન રોશનઝોહલ, કયા બાગ હે અમનો અમન.
ફીર દેવને સુનકર કહા, તુમકો છીપાકર મેં રખું;
વો શાહપર આવે યકીં, ઝાહીર પડે તો કયા કરૂં.
એક કોઠડીકે દરમ્યાં, યે જાકે બેઠી એકલી;
વયસે બને યક મારગી, વો ફોજ જબ આઈ ચલી.
શાહેજહાંકે પાસ જા, વો શાહપરી બેઠી સો જબ;
કહેને લગી અય સોહલયાં, આદમકી બો આતી હે અબ.
સબ સોહલયાં કહેને લગી, ઇનસાનકી તાકત નહીં;
કોઈ ન જીન યહાં આસકે, યે બાત ના હોવે કહીં.
એક લખ બરસકી રાહપર, ઇસ જગસે આદમ હે સો દુર;
કરતી હે કયા દીવાનગી, કયું આ સકે તેરે હજુર?
પરદા પલંગસે ખોલકર, દેખા સો જબ શાહેજહાં
હઝરત સુલેમાંકી કસમ, તહકીક હે ઈનસાં યહાં.
ચેહરા સો દેખા શાહકા, બોલી કે ચોરી ફીર કરી;
ગુલખેર દેવકો ફીર કહા, કયસી કરે તું નોકરી?
ફીર શાહપરી કહેને લગી, તહકીક ચોર શાહકો લગા;
અબ ફીર ઇસે મેં લે ચલું, કોઇ ચોર હે ઈસકા સગા.
ફીર અપને લશકરકો કહા, અબ લે ચલો શાહકા પલંગ;
નાશાદ હોકર લે ચલી, વો શાહપરી આઈસો તંગ.
ગુલે ખેરદેવ ઔર શાહપરી, ઔર ફોજ શાહકો લે ચલી;
દેખો અઝીઝાં દોસ્તાં, રોશનઝોહલ ફીર એકલી.
રોશનઝોહલ ફીર એકલી, રોરો પુકારી ઝાર ઝાર;
સાહેજહાકો યાદ કર, તહકીક રોતી આહ માર.
રોશનઝોહલ રોરો કહે, દેખો કહીં ઉજડા કુવા;
ઉસમેંસો મેં જાકર પડું, જાની ન મેરા અબ હુવા.
રોશનઝોહલ રોરો કહે, કબ છેડા દુખકા આયગા!
રોશનઝોહલ રોરો કહે, યે જીવ કબ સુખ પાયગા.
રોશનઝોહલ રોરો કહે, અબ જી સતી આઇ સો તંગ;
રોશનઝોહલ રોરો કહે, ઝપલા પડું અબ હો પતંગ.
રોશનઝોહલ રોરો કહે, કબતક યે બેચુગી બલાં;

રોશનઝોહલ રોરો કહે, દુઓ કહું મેં કીસકો યા અલ્લાહ.
રોશનઝોહલ રોરો કહે, મેં હુઇ વતનસે બે વતન;
રોશનઝોહલ રોરો કહે, કૌન અબ કરે મેરી જતન?
રોશનઝોહલ રોરો કહે, મારૂં કટારી પેટમેં;
રોશનઝોહલને ઉસ વકત, ગુલખેરકો દેખા સામને.
તબ દેવને સીજદા કયા, રોશનઝોહલકો ઉસઘડી;
સોગંદ હે મુજકો ખુદા, મેં તુજ કરૂંગા ચાકરી.
વો દેવ તબ બોલા સુખન, તેરે હુકમપર સર ધરૂં
ઈસ વકતમેં જો તું કહે, વો ચીઝ લા હાઝીર કરૂં.
હઝરત સુલેમાંકી કસમ, તેરે હુકમસે ના ફીરૂં;
રોશનઝોહલ તુજ નામપર, દીલજાન મેં કુરબાં કરૂં:
પસ દેવસે બોલી સુખન, મેરા મીયાં શાહેજહાં,
આઇથી મેં ઉમ્મીદ કર, નાખુશ હુઈ મામુસીયાં.
એક લાખ બરસકી રાહપર, તુમસે સો કયું આયા ગયા?
સબઝારદેવ હે ભાઇ યક, મુજકો સો વો પોહુંચા ગયા.
પસ દેવ હૈરતમેં રહા! જબ વો સુના શાહકા ઇસમ;
કહેને લગા રોશનઝોહલ, દીલમેં નકર અપને તું ગમ.
બોલી યે શાહ તહકીક કર, મામુમીયાં તુમ બુજયો.
શાહેજહાં કે પાસ અબ, મુજકો સો પોહુંચા દીજયો;
રોશનઝોહલ ઉસ દેવકો, સારી હકીકત ફીર કહી.
મામુમીયાં તુમ બુજયો, યે બાત મેં આખીર કહી.
ફીર દેવ યે બોલા સુખન, બીબી તુમ્હેં અબુ લે ચલું;
લેકીન હે તુમસે યક શરત, ઉસ બાગમેં નઈ પગ ધરૂં.
મામુમીયાં કયા હે સબબ, ઝાહીર કરો મુજકો તુમેં?
કરમાહ દેવ બેઠા હે વહાં, ચોકી કરે ઉસ બાગમેં;
રોશનઝોહલ કહેને લગી, શાહકો પરી કહાં લે ગઇ?
રખા ઉસે હે કીસ જગહે, બોલો અય મામુ તુમ સહી!
હે સાત દરયાકે ભીતર, કરમાહા દેવ ઉસ નામ હે,
યક બાગ ઉસકા હે યકીં વહાં, શાહકા બીસરામ હે.
હમ સબમને સરદાર હે, ઉસકા હુકમ હે સબ ઉપર;
જો ચાંહે વો પલમેં કરે, અદનાકો આલા મોઅતબર.
હે સબ મને સરદાર વોહ, ઉસકા હુકમ હે સબ ઉપર;

ઉસકા હુકમ જારી હૈ અબ, હમ સબ દેત્તું કે સર ઉપર.
વો હૈ બડા હમસબ મને, ઉસકા હુકમ હૈ ચોતરફ;
કુલ દેવ જીન કુરબાન હૈ, ગુલબેર દેવ બોલા હરફ.
કરમાહ દેવ લેકર કસમ, જાકર પીછે કરતું સલામ;
રોશનઝોહલ તુજ દેખકર, તરહકીક વો હોવે ગુલામ.
રોશનઝોહલ અસવાર હો. ગરદન ઉપર મેરે કહા;
તું બડ અબ હુશયાર હો! મત ખૌફકર દીલમેં જરા.
રોશનઝોહલકો કર સવાર, ગુલબેર દેવ લેકર ચલા;
દહશતસતી રોરો કહે, યે જીવ જાવે વો તો ભલા.
એક એક છલંગ દરયાઉકે, ઉડકર સો જાવે વો ચલા,
રોશનઝોહલ રોરો કહે, અલ્લાહ તું મુજસે મીલા.
હરહાલ પોહચેં ઉસ મકાં, દેખા મકાં જબ હુ બાહુ;
ગુલબેરદેવ પોહચા ચલા, યે જબ ચલા ઉસ રૂબરૂ.
રોશનઝોહલ કરમાહ કો, દેખા ખડા હૈ એક પહાડ;
સરઆસમાંસે હૈ લગા, ઔર તન દરાઝ હૈ બેશુમાર.
રોશનઝોહલકોં દેખકર, વો દેવ જબ આયા ચલા;
કરમાહ દેવ ઞામુમીયાં, રોશનઝોહલને તબ કહા.
કરમાહ દેવ ઉસ વકતમેં, અપની અકલકો ખો ગયા?
રોશનઝોહલકો દેખકર, ઉસકા દીવાના હો ગયા.
વો દેલ હૈરતમેં રહા! રોશનઝોહલકો દેખકર,
અઝબસકે વો હૈરાનથા, કયું આયએ આદમ બશર!
ફીર દેવને સરકો રખા, રોશનઝોહલકે કદમપર;
રોરો કરે યું આજઝી, કુરબાન હૈ મેરા જીગર.
રોરો કહા ફીર દેવને, ક્યા નામ કે કહો મુજઅગલ?
ઞામુમીયાં કુરબાન ગઇ, "કહેતે હૈ મુજ રોશનઝોહલ.
કરમાહદેવ રોશનઝોહલ, મીલગએ સો જું શીરો શકર;
યે સબ નસીબુકા લીખા, બુજો તુમ્હેં કરકર ફીકર.
કરમાહદેવ જબ ગોદમેં, રોશનઝોહલકો લે ગયા;
કરમાહ દેવ પસં આપમેં, ગોયા દીવાના હો ગયા;
કરમાહ દેવ રોશનઝોહલ, ચોકી કરે ઉસ બાગકી;
ઉસકે યે દીલમેં અરજું દેખું શેકલ મુજ શાહકી.
કરમાહ દેવ રોશનઝોહલ, દાનુંને ખુશ મેવા ચખા;

દેખો અઝીઝાં દોસ્તાં, યે હે નસીબુંકા લીખા.
મેવા ખીલાયા પ્યારસે, પાની પીલાયા ખુબતર;
ફીર દેવ યે બોલા સુખન, ઇસ બાગમેં તું સેરકર ?
દેખો હમારા બાગ તુમ, મેવે લગે હૈ કઇ હઝાર;
બીબી રઝા લેકર ચલી, દેખા મકાં તબ ગુલઉઝાર.
રૈશાનઝોહલને ઉસ વકત, શૌહરકા ફીર દેખા દરસ;
પરદા પલંગસે ખોલકર, જીતા કીયા બહુરે હવસ.
શાહેજહાં હુશયાર હો, બોલા કે બીબી કયા ખબર;
ગુલખેર દેવ પોહંચા ગયા, તબ આઇ હફત દરયા ઊતર.
કરમાહ દેવ ચૌકી કરે, ઇશ બાગમેં લાલન પીયા;
તબ મેં કહી મામુમીયાં, જબ દેવ મુજ સીજદા કયા.
ઉસને મુજે ફીર દી રઝા, ઈસ બાગમેં તું સૈરકર;
સારી હકીકત મૈં કહી, સુન તુ મેરે જાની જીગર.
શાહેજહાં રૈશાનઝોહલ, દોનું સો ફીર લાગે ગલે;
ગમ દરદ સબ જાતા રહા, દરયાએ રહમતમેં મીલે.
દોનુંસો રંગમેં ખીલગએ, કહેનેમેં નહી આવે બયાં;
હરહાલ દીન પુરા કીયા, ફીર શામકો મુરદા બનાં
પરદહ પલંગકો બાંધકર, ફીર દેવસે આકર મીલી,
કીસ્સા અગર જો કોઈ સુને, ખીલજાવે બસ દીલકી કલી,
કરમાહ દેવ લે ગોદમેં, રોશનઝોહલકો કર પીયાર,
ઓર દેવ લે ખીદમતમેં, કઇ રીતે કરોડું કઇ હઝાર.
કરમાહ દેવ રોશનઝોહલ, દોનું કરેં બાતાં સહી;
વચસેમેં આઇ શાહપરી, યે દેખકર હૈરત રહી.
જીસ બાતસેં ભાગી ફીરૂં, વો તો હૈ બેઠી ગોદમેં.
અબ કયા કરૂં ઇસકી દવા ! હૈ હૈ પડી મૈં રોદમેં.
લૈકીન કહુ કરમાહસે, તહકી યે ખાવે મુજે;
અબ કયા કરૂં ઇસકી દવા, ! લાચાર હું મે ઇસ જગહે.
યે સાત દરયા કે ભીતર, નઇ આ સકે કોઇ જીનપરી;
આદમ બશરકી કયા મજાલ, લેકીન દેવુંકી દીલબરી.
કયું કર મૈં જાઉં બાગમેં ! દીલમેં કહેવે યા ખુદા;
પસ દેવસે બોલી કલી. તહકીક કર ડાલે જીદા.
રોશનઝોહલકે સામને, બૈઠી સો આ મુશતાકહો;

કરમાહુ દેવ માસુમીયાં, યે કૌન હે મુજકો કહો.
કરમાહુદેવ કહેયે લગા, યે હે મેરી યક આશના;
હે શાહુપરી ઇસકા ઇસમ, બુજો મેરે દીલ જાનેમાં.
પસ દીલમેં અંદેશા કીયા, વો શાહુપરીને ઉસ ઘડી;
કરમાહુકી તહુકીક ઉન, દેખી નઝરસે દીલભરી.
અબ બેહુન મૈં બોલું ઇસે, તબતો રહે મેરી શરમ;
ચોરી કરૂં અદલાબદલ, તબતો ન બોલે કુછ ભરમ.
તબ શાહુપરી બોલી સુખન, બેહેના આપન મીલયેં ગલે
કરમાહુ દેવકે દેખતે, ખુશવકત હો દોનું મીલે.
ચોરી કીએ અદલા બદલ, વો શાહુપરી રોશનઝોહુલ;
પસશાહુ પરી દીલમેં કહી, અબ મુજકો નઇં પોહંચે ખલલ
ફીર શાહુપરીને દેવસે, લીતી રઝા ઉસકી સો જબ;
હુમ જાવેં દોનું બાગમેં, દેખેં તમાશા રાત સબ.
કરમાહુ દેવ કહેને લગા, દેખો તમાશા દીલજીગર;
કુછ ખોફ દીલમેં મત કરો, તબ હોગઇ યે બે ફીકર.
વો બેહુન કર બોલી ઇસે, યે બેહેન કર બોલી ઉસે;
દેખો અઝીઝાં દોસ્તાં, વો બાગમેં દોનું હુંસે.
રોશનઝોહુલઔર શાહુપરી, દોનું સો જા બેઠી પલંગ;
જોથી હઝારા સેહુલ્યાં, સફ બાંધ બેઠી વો અસંગ.
રોશનઝોહુલ કહેને લગી, યે કોન સોયા હે કહો;
વો દીલરૂબાહે આપકા, પુછી ઉસે અંજાનહો.
તબ શાહુપરી બોલી સુખન. તેરા સો યે દીલદાર હૈ;
કુરબાન હું ઇસ સાહુપર, મેરા સો યે ગમખ્વાર હે.
રોશનઝોહુલ કહેને લગી, મુરદેકો કયા તુમ દીલ દીયા ?
તબ શાહુપરી ઉસ વકતમેં, ઉસ દેખતે જીતા કયા
શાહેજહાં હુશયાર હો, દોનું કો દેખ હૈરત રહા!
તબ શાહુપરી બોલી સુખન, યે બેહુન હે મેરી કહા.
શાહેજહાં બોલા વહીં, કયા નામ હૈ તુજ બેહુનકા;
રોશનઝોહુલ ઈસકા ઈસમ, ફરઝંદ જો હૈ ઇનસાનકા.
તબ શાહુપરી કહેને લગી, કેસા હુમારા લાલ હે;
જબ બેહુનને યું કર કહા, શાહુપર પડા જંજાલ હે.
ઇસ લઅલકો મુરહા કરે, યે ખુબ નઇં તેરી સો બાત;

રોશનઝોહલકો રે જવાબ, યે ખુબ થા તેરે સંગાત.
તબ શાહપરી કહેને લગી, અયબેહન અબ મૈં કયા કરૂં;
યે બાત તુમ તહકીક કહી, ઇસ ગમ સતી અબ મૈં મરૂં.
ઇસ બાદશાહસ જો તુમ્હેં, કીસ ચીજમેં રખા જો હે;
વો ચીઝ સબ શાહકો ખીલા, ફીરકર કભી યે ના મરે.
વો જો છડીથી ફુલકી, ઉસમેં સો જીકો થા રખા.
વો ફુલ સબ શાહકો ખીલા, બોલીકે જી બખ્સા ખુદા.
મેરા હુકમ જારી રખે, મહબુબમન અય દોસ્તદાર,
મેં જો કહું સો તું કરે, વો શાહપરી બોલી પુકાર.
ફીર શાહસે કહેને લગી, કરયો ન તુમ નાદાનગી;
શાહેજહાં બોલા સુખન, સોગંદ મુજ રહમાનકી.
શાહેજહાં રોશનઝોહલ, ઔર શાહપરી બેઠે ફરશ;
શાહેજહાં તબ ખુશ હુવા, ગોયાકે પોહંચા બર અરશ,
થી એક સહેલી ખુબતર, ઉસને સો ખાના લા રખા;
યે તીન દીલ અયસે જમ્યા, તીનુંને ખુશ હુકમાચખા.
ખાનેકો ખા ફારીગ હુવે, ખુશબો લગાઇ ચોતરફ,
બાજેકો જબ કીતા શુરૂ, બોલે કલાવંત ખુશ હરફ.
સારી રયન રંગરાગકર, લકતે ફજરમેં યું કહા;
શાહેજહાં રોશનઝોહલ, અબહમકો તુમ દેઓ રજા.
રોશનઝોહલ કેહને લગી, તશરીફ કબ ફીર લાઓગી;
વારી મૈં જાઉં તુજ ઉપર, ફીર કબ દરસ દીખલાવગી.
ફીર આઠ દીન ગુઝરે પીછે, ખીદમતમેં પોહંચી બુજયો;
શાહેજહાંકો ફીર કહા, ઇનકા કહા તુમ કીજયો.
ઇસ બેહેનકો રાઝી રાખો, ગોયા રખે તુમને મુજે;
કરયો ન તુમ ઇસકો જુદા, સોગંદ હે મેરી તુજે.
રોશનઝોહલ તુજ બેહનકી ખીદમત સો મેં દીલસે કરૂં;
તુજ બેહનકે અબ નામ પર, દીલ જાન મૈં કુરબાં કરૂં.
તબ શાહપરી રૂખસત હુઇ, બેહના મૈં જાતી હું કહા;
રોશનઝોહલ કહેને લગી, જલ્દી તુમ્હેં આયો ભલા.
ઇતનાસો કેહ રૂખસત હુઇ, બીબીમીયાં રહે બાગમેં;
ગમ દરદ સબ જાતા રહા, ખુશહાલથે વો આપમેં.
બીબી મીયાં ખુશવકત થે, ઝરા નથી કુછ ફીકર ઉન;

અયસી મુરાદાં સબકે તંઈ, દેવે ખુદા અમનો અમન.
શાહેજહાં રોશનઝોહલ, ફરમાહ દેવસે ફીર મીલે;
બાતાં કરે તીનું સો મીલ, ખુશ્યાં કરેં જા એકલે,
ઈસ બાદશાહકો બેહન અબ, તુજકો સો વો ફેકર ગઇ;
મામુમીયાં તુમ બુજ્યો, યે બાત મેં તુમકો કહી.
તબ દેવને હંસકર કહા, દોનું મીલો ખુશ હોએકર;
ખતરા ન લા મુજ ઝાતકા, હો દોનું મેરે દીલજીગર.
ખુશ્યાં કરે જા બાગમેં, ફીર આકે બેઠે દેવફન,
વો શાહપરી આઇ વહાં, ગુઝરે સો ઓ જબ સાતદીન.
ફરમાહકે ઉસ ગોદમેં, બેઠી ઉને દેખી નઝર;
કબ્વાલ હોકર સામને, આકર ખડે દેખી મગર.
બેહના ઉસ શાહકો સાથ લે, અબ તુમ ચલો જાવેં અપન;
દેખેં તમાશા બાગમેં, ઠંડી કરો મેરી અગન.
રોશનઝોહલ બોલી તભી, બેહના તહમ્મુલ તુમ કરો;
સારે જમ્આ હોકર ચલેં, કયું દીલમને તુમ હડબડો.
રોશનઝોહલ પસ દેવસે, બાલીકે અય મામુમીયાં!
ચલયેં અપન ઈસ બાગમેં, દેખેં તમાશા વહાં.
રોશનઝોહલકે કહેને સે, વો દેવ તબ રાઝી હુવા;
બીબીમીયાં કે સર ઉપર, હકને મીલાયા પેશવા.
ફરમાહ દેવને ગોદમેં, દોનું ઉઠાકર લે ચલા;
પસ શાહપરી દીલમેં કહી, ફરમાહ કયું ઈનકો મીલા!
વો શાહપરી પીછે ચલી, જયસે કની ઝકકે મીસાલ;
યે શાહપરી પસ ઇસકસે હો ગઇ આપસદીલસે નહાલ.
હરહાલ પોહંચે બાગમેં, બેઠે સો જાકર ફરશપર;
બીબીમીયાં તબ ખુશ હુએ, ગોયાકે પોહંચે અરશપર.
થી એક સહેલી ખુબતર, ઉસને સો લા ખાના રખા,
થે ચાર દીલ અયસે જમ્યા, ચારૂને મીલ લુકમા ચખા;
ખાનેકો ખા ફારીગ હુએ, ખુશ્બો લગાએ ચોતરફ;
બાજાસો જસ કીતા શુરૂઅ. બાલે કલાવંત ખુશ હરફ.
ફરમાહ દેવ મજલીસ ભીતર, બેઠાસો જબ સરદાર હો
રોશનઝોહલ કહેને લગી, નાચું અગર મુજકો કહો.
ફરમાહ દેવ બોલા તભી, બેહતર કહા નાચો તુમ્હે;

દેખું તમાશા આપકા, કહું મસ્ત હુમ કરતે હમેં.
યક બીનકા બાજા બજે, ઓર દુસરા તાઉંકા ભર;
ઓર તાલ ઓર મરદંગ બજે, ઓર વો ગાવે ખુશ મોહર.
રોશનઝોહલકી ફીર શકલ, દેખેં સો સબ મુશ્તાક હેંપ
બોલી ગઝલ દો ચાર જબ, બૈઠેસો ફીર સબ અકલખો.
આપસમેં કોઇ નહીં રહા, હો ગઇ અકલ સરસે જુદા;
ફરમાહ દેવ બોલા વહાં, રોશનઝોહલ તું કર નીદા.
રોશનઝોહલ કહેને લગી, મામુ મીયાં મેં કયા કહું;
જો ચાહેસો બખ્શો તુમ્હેં, મૈં યાદગારી લે રહું.
તબ દેવને ફીરકર કહા, બખ્શી મૈં તુમકો દેવચાર;
મેઘ તખ્ત તુમકો દીયા, લે જાઓ તુમકો હર દીયાર.
ફીર એક ખઝાના દેવને, આપીં દીયા કુરબાન હો,
ફીર શાહપરી બોલી ઉસે, અય બેહન તુમ મુજકો કહો.
રોશનઝોહલને ઉસવકત, ફીર એક ગઝલ ગાઈ સો જબ;

ફીર શાહપરી બોલી સુખન, સોગંદ હૈ મુજ પાક રબ.
બેહના તુમ્હેં મુજકો કહો, વો ચીઝ મૈં બખ્શું તુમ્હેં;
રોશનઝોહલ કહેને લગી, તુમ કૌલ દો બેહના હમેં.
ફીર કોલ દેકર યું કહા, ખાઈ કસમ સોગંદ શાજ,
કુરબાન હું દીલજાનસે, માંગો તુમ્હેં બેહના જો આજ.
હઝરત સુલેમાંકી કસમ, ખાઈ કસમ રાજા ઇંદર,
બેહના તુમ્હેં મુજકો કહો,? વો ચીઝ મૈં બખ્શું મગર.

રોશનઝોહલને ઉસ વકત, ઉસ શાહપરીકો યું કહા,
યે હારગુલ બખ્શો મુજે ? દુજા સો ફીર યે બાદશાહ.
ગરજી વો બીજલકી તરફ, મારી નીસાસે સખ્ત આહ !
હે હે ખુદા મૈં કયા કરૂં ? જાતા હે મેરા બાદશાહ.
વો શાહપરીને હારકો, ફેંકા સો જબ ઉસકી તરફ.
અફસોસહે સદ આહઆહ, તબ મુખસે યે બોલી હરફ.
નાદાનગી મૈંને કરી, અય બાદશાહસે ઇસ ઘડી,
હે હે મેં ખોયા હાથસે, યે બાદશાહ મેં દીલબરી.
હે હે ખુદા મેં કયા કરૂં ! ઇસ બેહનને લુટી મુજે,
દેવેં દીલાસા સેહલ્યાં, ઈનસાન નહીં લેના તુજે.

હે હે ખુદા મૈં કયા કરૂં ! અબ દોસ્ત મુજ દેના પડા,
હે હજાર અફસોસ હે ! યે ઘાવ કારી મુજ ચડહા.
હે હે ખુદા મૈં કયા કરૂં ? અબ દીલ જીગર લુટા ગયા,
હે હે હજાર અફસોસ હે ? અય બેહુન કયું કી બેમયા ?
હે હે ખુદા મૈં કરૂં ? અબ બોલ હે બોલા સુખન,
હે હે હજાર અફસોસ હે ! અબ કહાં સુનું મીઠે બચન.
હે હે ખુદા મૈં કયા કરૂં ? બીન દોસ્ત રોઊં ઝારઝાર;
હે હે હજાર અફસોસ હે ! જાતા હે મેરા ગુલઉઝાર.
હે હે ખુદા મૈં કયા કરૂં ? અબ દોસ્ત બીન જીના અબસ;
હે હે હજાર અફસોસ હે ! ખાના અબસ પીના અબસ,
હે હે ખુદા મૈં કયા કરૂં ! અબ શાહ બીના મેં તલમલું,
હે હે હજાર અફસોસ હે ! ના ઉમ્મીદ: હો પીછે ચલું.
હે હે ખુદા મૈં કયા કરૂં ? રોરોકે મારે સખ્ત આહ;
હે હે હજાર અફસોસ હે ! આખીરકો પકડું ઘરકી રાહ.
હે હે ખુદા મૈં કયા કરૂં ? અબ શાહ મેરા હાદી યકી;
હે હે હજાર અફસોસ હે ! અબ દીલ ન મૈં બાંધું કહી,
હે હે ખુદા મૈં કયા કરૂં ? દીલમેં રહી મેરી મુરાદ,
હે હે હજાર અફસોસ હે ! ઈસ જગ હુઇ મૈં નામુરાદ.
હે હે ખુદા મૈં કયા કરૂં ? જલના પડા સારી ઉમર,
હે હે હજાર અફસોસ હે ! અબદોસ્ત બીન જલતા જીગર.
હે હે ખુદા મૈં કયા કરૂં ? જલજાઓ સબ યે ઝીંદગી;
હે હે હજાર અફસોસ હે ! કરને લગી ફીર બંદગી.
શાહેજહાં તકસીર હો, તુમ મુઆફ મુજકો કરો ?
તુમ રહોસો મેરી બેહનકન, કહેતી હું તુમકો રૂબરૂ.
અય બેહન અબતુમ ખુશ રહો, કીસમતને કર ડાલી જુદા;
વોહી હોતા હે યકીં, જો કુજ લીખા તકદીરકા.
સબ સેહલ્યાં કહેને લગી, ઈતનીભી કયા દીવાનગી ?
અય શાહપરી દીલમેં સમજ, અબ કર ન તું નાદાનગી.
ફરમાદ દેવકે રૂબરૂ, કરતી તું ગાગા બે હુયા,
જબ દેવ આવે હોશમેં, ખાવે અભી તુજકો કહા.
નાશાદ હોકર શાહપરી, જબ બાગસે યે ઉઠ ચલી,

દેખો અઝીઝાં દોસ્તાં ? સારી ઉમર હૈ હે જલી.
ગમ દરદ સબ જાતા રહા, બીબી મીયાં રેહને લગે;
દેખો તુમ્હે કરકર ફીકર ? કયા ધુંધમેં મેવે પકે.
દુખસુખકા જોડા હૈ જગત, બુજો અય યારો મુસ્લમીન.
દુખમે સબર જો કોઈ કરે, સુખ દેવે રબ્બુલ આલમીન.
આખુન જમાલુદ્દીન તું, તકદીર પર શાકીર રહે,
ઈસમે ઈશાર હૈ બડા, જયસી પડે સરપર સહે,

રૂખસત તલબ કરના શાહેજહાં ઔર રોશનઝોહલકા ઔર જાના અપને વતનકોં

બોલું વતનકા ફીર બયાં, જાતે રહે અય્યામે ગમ;
અબ ફીર હકીકત તુમ સુનો, બોલું બયાને બેશો-કમ,
રોશનઝોહલ ફરમાઈસે, બોલી કે અય મામુમીયાં;
હમકો રઝા દો ઈસ ઘડી ? જાઉં વતનકો લે જવાં.
તબ દેવને બેહતર કહા, જાઓ વતનકો દીલજીગર;
અબ તખ્તપર બૈઠો તુમ્હેં, પોહચે વતનકો કયા ફીકર.
ફીર યાર દેવું કો કહા, ફરમાઈ દેવને ઉસઘડી,
ઈસ તખ્તકો લેકર ઉડો ? તબ ઊન કહા હૈ બેહતરી.
ફરમાઈને ઉસવકતમેં, ઔર દેવ પરયા કઈ દીયા;
બીબી તેરી ખીદમત મને, દીલ જાનસે બખ્શીસ કયા,
ફરમાઈ દેવ તાકીદ કયા; લો દેવ પરયું કે ઉપરઃ
ગાઓ બજાઓ રોઝોશબ ? ખુશવકત હોઈનકા જીગર,
ફીર વો પલંગ અસ્બાબ સબ, ઉસ તખ્તકે ઉપર રખા;
હાસીલકી અય મામુમીયાં, મૈંને ન કુછ બાકી રખા,
અબ ઈસ નીશાનીકે સબબ, મા બાપકો હોવે યકીં;
દેખે પલંગકો નઝરસે, તહકીક શાહ લાવે યકીં.
ફરમાઈ દેવ રૂખસત કીયા. આલી તજમ્મુલ શાનસે;
શાહેજહાં રોશનઝોહલ, કુરબાન હુએ દીલ જાનસે,
વે દેવ તખ્ત લેકર ઉડે, આસ્માં ઝમા કે દરમીયાં;
અબ યે બયાં પુરા સુનો,? દેખો ખુદાકી કુદરતાં !
પોહચે સો દેવ એક પલમને, ખાન્દ મુસાફીર આખરે;
કામીલ મલેક ઔર રઝા મલેક, દોનું મુસાફીર ખુશ હુવે

કામીલ મલેક ઉસ વક્તમેં, મોતીકે ભર લાયા તબક;
મોતી બંધાયે પ્યારસે, પોહંચા ગરીબું કો રીઝક.
રોશનઝોહલ કહી ભાઇકો, જો કુછ સહાથા દરદો ગમ;
અય ભાઈ તુમ બુજો યકીં, જીતે રહે તો આએ હમ.
શાહેજહાં બેઠે તખ્ત, ખાન્હ મુસાફીર શેહરમેં;
સારા શેહર બસતી કયા, પોહંચી ખબર રૂએલમેં.
શાહેજહાંકા જો વઝીર, દુરવેશ હો બેઠા જો થા,
શાહેજહાં કો યાદ કર, હર રોઝોશબ રોતા જો થા.
દરવેશકો પોહંચી ખબર, શાહેજહાં જીતે હુએ,
દરવેશને જાકર કહા, નોશાહઅલમભી ખુશ હુએ.
ખાન્હ મુસાફીર શેહેરમેં, બેઠા હૈ હોકર બાદશાહ;
અબ તુમ ચલો જાઓ અપન, દેખે તમાશા બાદશાહ,
નોશાહઅલમમીલને ચલા, બેટી સતી અય દોસ્તાં;
બીબીકે દીન કયા ફીર ફીરે, દેખો ખુદાકી કુદરતાં.
દરવેશ વઝીર આકર મીલા, શાહેજહાં કે રૂબરૂ;
શાહેજહાં કો દેખકર, બાંટે જીલ્લાબી ઔર લડુ.
નોંશાહ અલમ ખુસ વકતહો, ફીર શાહસે લાગે ગલે;
બારા બરસ ગુઝરે પીછે, બેટીસે બાબા ફીર મીલે.
બેટીને બાબાકો કહા, જો કુછ કે ગુઝરા માજરા,
બાબામીયા તુમ બુજયો, મુજ ઘસતરહ પે દુખ પડા
બાબાહુએસુનકર અજબ, બેટી અગલ હોગએ ખીજલ.
હે પે હદીસ અબ સુન યકીં, કોઇમરે નઇં બીનઅજલ.
બેટી કહી બાબાકે તઇં, તુમને નીકાલે મુજ ભલા,
લેકીન મુજે કહે ખુરપગી, ઇસ બાતસેં હે દીલજલા,
તુમને નીકાલે મુજ યકીં, હકને મેરી અબ દી મુરાદ;
શાહેજહાંસે મૈં મીલી, અબ દીલ હુવા હે શાદ શાદ.
બાબામીયાં તકદીરમેં, મેરે લીખા સો હો ગયા,
અબતુમ ફીકર કુછના કરો, અબ મુજ ઉપર કરયો મયા,
હોગઈ ખુશહાલી મેહલમેં, ગાએ બજાએ શાદીયાં.
હકને અપસકે ફઝલસે, માંગી મુરાદાં સબ દીયાં.
નોશાહઅલમ કહેને લગા, બેટીકે તંઇ યું કર કલામ;

તુમહમચલે અબશેહરકો, ઝાહીર કરો ઉસ જાસો નામ.
બેટીને બાબાકો કહા, ચલતે અપન એક પલ મને;
દેખે શેહેરઅય બાદશાહ, ચલને હે સબ ઘસ વકત મને.
બીબીને તબ અપના તખ્ત, ઉસ વકતમેં હાઝીર કયા,
ફીરવોપલંગ અસબાબસબ, ઉસ તખ્તકે ઉપર લીયા.
બીબીમીયાં નોશાહઅલમ, બેઠે તખ્તપર ઔર વઝીર;
ચારૂં સો બેઠે તખ્તપર, ઉડકર ચલા માનીં હે તીર.
પરચુંને ગાયાં શાદીયાં, ખુશહીલસતી ઉસ તખ્તપર;
નોશાહ અલમઇસ ઐશકો, દેખા સો ફીર અપની નઝર.
બારાબરસ ગુઝરે પીછે, મા બાપસે બેટી મીલી;
શાહેજહાં જીતે હુએ પોહચી ખબર ગલ્યોંગલી,
શાબાશરે રૈશનઝોહલ, હરયક કહે યું ઘર બઘર;
રૂબેલ શેહરકે દરમીયાન, બીબીમીયાં હોગએ નસર.
મા બાપને દેખા પલંગ, ખાતીરજમ્આ હો ગઇયકીં
અબ ફીર હકીકત તુમસુનો ? ઇન્સરારે રબ્બુલ આલમીં.
નોશાહઅલમ ખુશહોકે ફીર, ઝીયાફતકયાસબ ખાસોઆમ,
દેકર દુઆ સબ ઘરચલે, બીબી તુમેં રહો નેકનામ.
ઝીયાફતસેજબ ફારીગ હુએ, રૈશનઝોહલ ભેજી બુલા,
વો થી અંગુઠી જો ગીરો, વો મગરબીસે લી છુડા.
દો ચાર દીન ગુઝરે પીછે, નોશાહ અલમકો ફીર કહા,
જાવેં હમેં કોગલ શેહર,? યે હે હમારા મુદ્દઆ.
નોશાહ અલમ બેહતરકહા , જલ્દી સીધારો દોસ્ત તુમ,
માં બાપસે જાકર મીલો, ઇસ બાતસે રાઝી હૈ હમ.
રૈશનઝોહલને ઉસ ઘડી, અપના તખ્ત હાઝીર કયા,
તોહફા તરીક અસબાબ સબ, તારા તખ્ત ઉપર લ્યા.
બાતન મન્ઝી કોગલ શેહર, રૂબેલસે યક બારગી,
પોહંચા તખ્ત યક પલમને. તાકત કહાં ઇનસાનકી.
બારા બરસ ગુઝરે પીછે, નોશેરવાંસે જા મીલે,
નાશેરવા બોલા સુખન, અબ આએ મેરે દીન ભલે.
જો કુછ કે ગુઝરા માજરા, બાબા અગલ સારા કહા,
શાહેજહાં સારી ઉમર, બાબા અગલ ખુશહો રહા.
શાહેજહાં રૈશનઝોહલ, દોનુંને યક દીન કી ફીકર,

બેઠેઅપન અબ તખ્તપર, ઔર સૈર કરે જાની ઉમર.
બેઠે પીછે જાતખ્ત પર, કરમાહુ દેવસે ફીર મ ે
વહાંસે રઝા લેકર પીછે; રૂબેલકો જાવે ચલે.
હુફતે મને યક બારગી, મીલતે રહે યે ગુલબદન;
માં બાપસે મીલકર પીછે, આએ ચલે અપને વતન,
પોહુંચાબયાંજબઇસમહુલ, તોતેને બીબીકો કહા,
બીબીસોજન કહેને લગી, કયા બાત કહી હૈ બેબહા!
તોતાસો ફીર કહેને લગા, બીબી તુમ્હે મુજ જાન્યો,
મેરા વતન દરયા જો હુફત: તહુકીક તુમ યે માન્યો.
નોશરવા આદીલ અમલ, મૈં દેખને આયા ચલા;
દેખે હુઝારાં જાનવર, મૈં ઉસમને આકર મીલા.
શાહેજહાં ઔર શાહુપરી, દોનું ઈશકમેં ફીર મીલે,
સબ જાનવરકો દી રઝા, ઔર આપ રહે ફીર એકલે.
મૈંભી રઝા લેકર ઉડા, બારા બરસ ફીર છીપ રહા,
સારી જગત ફીર દરબદર, યે દુખ મૈં સર ઉપર સહા.
બીબી મીયાં આએ વતન, ફીર વહાં સતી આયા ચલા,
પકડા શીકારીને મુજે, સૌદાગર યે મુજકો મીલા.
યહાંતક હુકીકત મૈં કહા, બીબી સોજન તુમકો જો અબ;
તોતે મીયાંકી બાત સુન, બીબી સોજન હોગઈ અજબ!
અબ સાઠ બાતાં મૈં કહા, અબ નઈ કહું હૈ કસ્મે રબ,
અબજાઓતુમભીદોસ્તકન, ખુસ્યાં કરો તુમ રોઝો શબ.
વયસેમેં આ પોહુંચી ખબર, વો દોસ્ત તેરા મરગયા;
હૈ હૈ હુઝાર અફસોસહૈ, બીબીકા દીલ ફીરકર ગયા.
બીબી સોજન ના જાસકી, આશકકે ઘર અય દોસ્તાં
આશક બીચારા મરગયા. વો યાદકર ઉસકી વહાં.
વયસેમેં જો યકબારગી, સૌદાએગર આયા ચલા,
ખુશવકત હો સૌદાએગર, તોતેસે ફીર આકર મીલા.
દોચાર દીન ગુઝરે પીછે, યે ગુફતગુ ઝાહીર હુઇ,
બોલો સુખન તોતે મીયાં, યે બાત કહો મુજકો સહી.
તોતા સો ફીર કહેને લગા, ચોરી નહીં કુછ હોસકી,
સોંપે જો તુમને મુજ યકીં, આજીઝકે સરસે યે લગી.

આશક જો થા વો મરગયા, મઅશુકકો જાને ન દી,
અબતુમ સંભાલો ઇસકેતઇં, સુન બાત મેરી હે યહી
બીબીસોજનકી આંખમેં, ફેરી સલાઇ ઝેહરકી,
સારી ઉમર રોતી રહી, બીબી સોજન ફીર એકલી.
સૌદાગેગર ઉસ વકતમેં, તોતેકે તઈ દીતી રઝા;
જાઓ વતન અપને ઘરૂં? સોંપા મેં અબ તુજકો ખુદા.
તોતાવહાંસે ઉડ ચલા, દરયા જો હુકૃત દેખ વતન;
તોતુંમે જાકરફીર મીલા, રાહત હુઇ અમનો—અમન.
થા ફારસીમેં કીસ્સા યે, ઊશકો કીયા હીંદી ઝબાં,
જો કોઇ સુનેગાઇસ્કેતઇ, હરયકકી હોય ખાતીર નીાં.
ઔનાં લીખે હે સાતસો, કીસ્સા અજબ હે બેબહા,
જો કોઈ સુનેગા ઇસકે તઇં, બેશક કહેગા વાહ વાહ.
બસકર જમાલુદીન તું, પુરા ન હોવે ઇશકમેં
થા તેરવીંસદીકા સૌ, જબ બારાસો તીરપનકા શીન.

તમામ હુવા યે કીસ્સા—શાહેજહાં.

દળદાર કદ હોવા છતાં કિંમત માત્ર રૂ. ૧-૪-૦, પોસ્ટેજ માફ.

પ્રવીણસાગર.

ગુજરાતી ટીકા સહિત.

આ ગ્રંથ એટલી બધી ચતુરાઇથી ભરપુર છે કે તેણે ભાષાના નામાંકિત અને ચતુર કવીશ્વરોનાં મન હરિ લીધાં છે, આખો ગ્રંથ આશુક માશુકની ખરેખરી પ્રેમ મહીમાથીજ વર્ણવેલો છે; તેમજ અશ્વપરીક્ષા, શુકનાંવળી, રણસગ્રામની પંડિતાઇ, રાજનીતિ અને વિદ્યા, રાગ, તેની ઉત્પત્તિ, વિરહલાપ, ઇશ્વરભક્તિ, અષ્ટાંગયોગનું નાનાવિધ અલંકારથી રસમય વાણીવડે સવૈયા, કવિત, છપ્પા, આદિ અનેક છંદથી વર્ણવેલું છે. પ્રવિણ તે રાજકુંવરી સુજણબા અને સાગર તે રાજકોટના ઠાકોર મહેરામણજી છે. સંપુર્ણ ૮૪ લહેરો, ૧૦૪ ચિત્રકાવ્ય સહિત, પૃષ્ટ ૮૭૬, સોનેરી ગીલ્ટના પુંઠા સહિત, કિ. રૂ. ૨-૮-૦, પોસ્ટેજ ૬ આના.

પંદરલાખપર પાણી.

મુંબાઇના એક શ્રીમંત ગૃહસ્થે પોતાના દીકરાને આપેલો પંદર લાખ રૂપીઆનો વારસો બે વર્ષના અરસામાં કેવી રીતે ઉડાવી નાંખે છે. તેનો અસરકારક અને આબેહુબ ચિતાર આ પુસ્તકમાં આપવામાં આવ્યો છે. સિવાય પૈસાદારના પૈસાનું પાણી કરવા સ્વાર્થી, લુચ્ચા, ઠગારા, વ્યસની, બદફેલી કરનારા દોસ્તો આ જીવના જાદુખોરીઆ જમાનામાં કેવી રચના રચે છે તથા પૈસાદારો પણ કેવા ખરાબછંદમાં મશગુલ બની કોઇની શીખામણ કાને ન ધરતાં દુષ્ટ દોસ્તોના હાથમાં રમકડા થઇ પૈસાનું પાણી કરી મ્હોતને માગી લીધું તે વાતનો આબેહુબ ચિતાર, આમાં છે. સોનેરી ગીલ્ટીંગનું બાઇન્ડીંગ છતાં કીં. ૧-૦-૦, પોસ્ટેજ ૦-૨-૦.

સતિ ચરિત્ર. સંગ્રહ.

ભારતવાસી ભ્રાતા અને ભગિનિયો ? જો આપને બુદ્ધિ ચાતુર્યતામાં એક્કા બનવું હોય, જો આપને સતી સુંદરીઓના સતીત્વ ગૌરવનો મહીમા તથા આર્ય સન્નારિઓનાં સત્ ચરિત્ર, ધીર વીરતાદિની અંઃકરણમાં ઉંડી છાપ છપાવવી હોય, જો આપને આર્ય ધર્મ નીતિ, રાજ્યલક્ષણ, રજપૂત વીરોનું વીરતત્વ, સહિત ધર્મચુસ્તપણાદિનો ખ્યાલ ખડો કરવો હોય, જો આપને આર્યાવર્તની ઉન્નતિ રૂપ કેવી માતાઓ, સંતાનો અને કેવાં સાધનોની જરૂર છે તેની તાલીમ લેવી હોય. તો એકવાર એકાગ્ર ચિત્તથી આ પુસ્તકમાં આવેલાં એકંદર ૮૩ અભિનય સતીનાં અસરકારક વૃત્તાન્તો વાંચો પુસ્તકનું કદ રોયલ ૧૨ પેજી પૃષ્ઠ ૪૮૦, ઉત્તમ ગ્લેઝ્ડ કાગળ, સોનેરી પુઠું કિંમત રૂ. ૨-૦-૦, ૨૬ કાગળ કિંમત રૂ. ૧-૮-૦. પોસ્ટેજ ૦-૫-૦.

લોકોપયોગી ગુજરાતી વૈદક ગ્રંથો

મેટીરીયા મેડિકા.—(ગુજરાતી ભાષાન્તર) આવૃત્તિ બીજી પૃષ્ઠ ૮૦૨ કીંમત રૂ. ૬-૦-૦.

પશુ વૈદક શાસ્ત્ર.—કિંમત રૂ. ૨-૮-૦.

અમૃતસાગર અથવા પ્રતાપસાગર (સુધારા વધારા સાથે આવૃતિ બીજી.) આ આવૃત્તિમાં ઔષધિકોષ તથા શરીરનાં ચિત્રો વધારેલાં છે. ખરેજ આ અમૃતસાગર અમૃતના સાગર સમાન છે, જેમ સાગરમાં અનેક તરંગો હોય છે તેમ આ અમૃતસાગર પણ ૨૫ તરંગો છે. આ સાગરમાં અનેક રત્નરૂપ વિવિધ ઓસડો છે. સાગરમાં સ્વચ્છતા, જગત્ જીવનપણું અને પાપ પખાળવાદિ ગુણો છે, તેમ અમૃત સાગરમાં સ્વચ્છ ગ્રન્થોનાં પ્રમાણસહ નિદાન તથા ચિકિત્સાઓ છે. કે જે જગત્ જનોના રોગો મટાડી જીવન આપનાર છે. તેમજ તેમાં શરીર મળને પખાળવાદિ ઉત્તમ ગુણો વિદ્યમાન છે. વિશેષ શું કહીએ, આ ગ્રન્થ ખાસ ખરીદવા યોગ્ય છે. ગીલ્ટનું સોનેરી બાઇન્ડીંગવાળું મોટા કદના પાના ૪૪૦ છતાં કી ૨-૦-૦,

આર્ય ઔષધ—ડાક્ટર વીરજી ઝીણા એલ. એમ. એન્ડ એસ બનાવેલું આ પુસ્તક વૈદકમાં બહુજ સારૂં છે. કીંમત ૩-૦-૦.

હુન્નરો સંબંધી પુરતી માહીતિ આપનારો તદ્દન નવીજ ઢબમાં લખાએલો ગ્રંથ.

નૂતન હુન્નરસાગર.

ગુજરાતી ભાષામાં હુન્નરકળાં સંબંધી માહીતિ આપનારા અનેક પુસ્તકો છપાયાં છે અને છપાયાં જાય છે. પરંતુ તેઓના આધારે કોઈ શીખાઉ મનુષ્ય જો કંઇ ચીજ કરવા જાય છે તો તે બરોબર ન બનતાં વખત અને પૈસો ફોગટ જાય છે, કારણ અમુક ચીજ બનાવવામાં અમુક અમુક ચીજો મેળવવી એટલુંજ માત્ર લખી બતાવવાથી તે ચીજ બની જતી નથી, પરંતુ તેને બનાવવાને બીજી અનેક પ્રકારની માહીતિ કે જે ગુરૂગમના નામે ઓળખાય છે તે બતાવેલી હોવી જોઇએ. એ અડચણ દુર કરવાને માટે અમારા તરફથી આ પુસ્તક તદ્દન નવીજ ઢબમાં પ્રગટ કરવામાં આવ્યું છે. જેમાં અનેક પ્રકારના રંગો, તેલો, અર્કો, અત્તરો, સીમેન્ટો,, વાર્નિશો, સાબુઓ મીણબત્તીઓ, કાચો, કાગળો, બટનો, મુરબ્બા, શરબતો, દારૂખાનું, સાહીઓ, પેટન્ટ ઔષધો, વ્યવહારોપયોગી વસ્તુ વિગેરે પુરતા ખુલાસાથી આપવામાં આવી છે કે હુન્નર કળાઓથી બીલકુલ અણમાહીતગાર મનુષ્ય પણ એની સહાયતાથી મન ધાવનો ઉદ્યોગ કરી સારી રીતે પૈસા પેદા કરી શકે છે. કીંમત રૂ. ૨-૦-૦ પોસ્ટેજ ૦-૪-૦.

ફોટોગ્રાફીક ચિત્રો સાથેની નવીન વાર્તા.

લતા અને લલિતા.

ભાગ ૧-૨-૩ જો.

દરેક ભાગની કીંમત ૧૨ આના.

બસ, આ વાર્તા જો તમે હજી વાંચી ન હોય તો તમારોજ